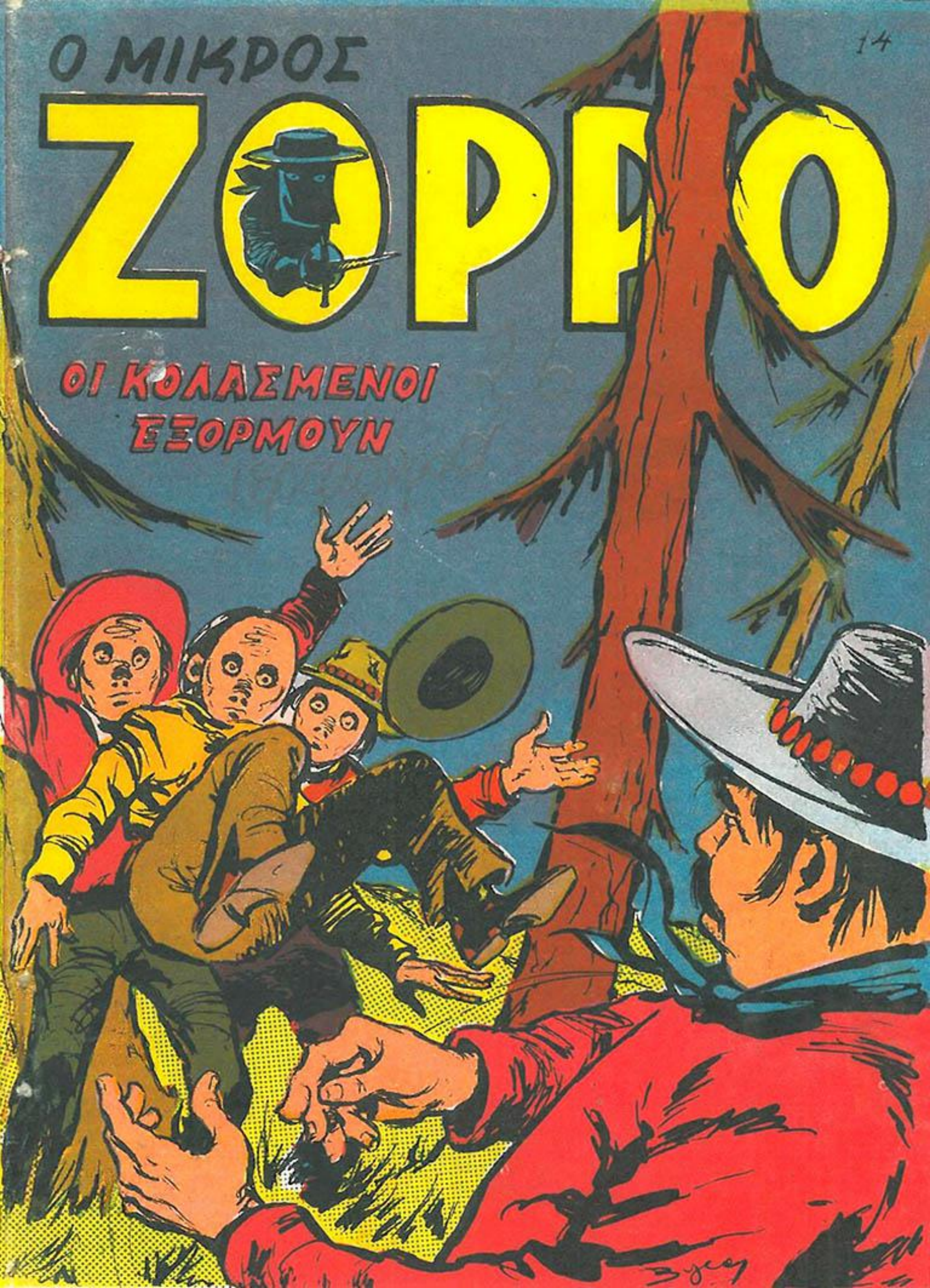

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZORRO

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ
ΕΞΟΡΜΟΥΝ

Byron

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

Ο άγγελιοφόρος

Ο ΣΙΕΝΟΡ ΖΟΡΡΟ έχει ελευθερώσει την σενορίτα Περέιρα από τα χέρια των «Λεγεωναρίων» (*) που την κρατούσαν αιχμάλωτη και την έχει στείλει στο σπίτι της, με συνοδεία τόν καινούργιο του φίλο: Τόν Έλληνα Αντώνη Γραικό.

Ο ίδιος ο Ζορρό και ο πελώριος, πιστός υπηρέτης του Γαλέρας, με μαύρη μάσκα στο πρόσωπο κι' εκείνος, περιμένουν κρυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα του δάσους.

Περιμένουν να φανή ο άγγελιοφόρος, που ο Μασκοφόρος Έκδικητής υποθέτει ότι θα στείλουν οι «λεγεωνάριοι» στον αρχηγό τους, για να τον πληροφορήσουν πως ο Ζορρό έχει ανακαλύψει το στρατόπεδό τους.

Ο Μασκοφόρος Τιμωρός όμως θέλει να μάθει ποιός είναι αυτός ο μυστηριώδης αρχηγός των «λεγεωναρίων». Έχει σοβαρές υποψίες πως είναι ένας από τους άρχοντες του Μεξικού. Ένας άπαισιος προδότης, που θέλει να παραδώσει τη χώρα του στους Άγγλους στρατιώτες της Βρεταννικής Ονδούρας, για να γίνη αυτός διοικητής

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος μας με τόν τίτλο: «Ο Ζορρό και ο Έλληνας».

ἢ Δικτάτωρ.

Καὶ πραγματικὰ ὁ ἀγγελιαφόρος ποὺ περιμένουν κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ βάθος τοῦ δρόμου ποὺ περνάει ἀπ' τὸ δάσος καὶ ἔρχεται μὲ γοργὸ καλπασμὸ πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Γαλέρας γουρλώνει τὰ μάτια του μὲ θαυμασμό.

— Σε... σε... σενόρ Ζορρό, κάνει τραυλίζοντας ἀπ' τὴ βαθειὰ ἐκπληξι πού νοιώθει, αὐτὸς εἶμαι πού εἶπα τε πῶς... Δηλαδή δὲν εἶπατε, σενόρ, ὅτι ἓνας ἀγγελιαφόρος... Μ' ἄλλους λόγους δὲν εἶπατε πῶς θὰ στείλουν κάποιον νά... ἔ, σενόρ;

— Ναί, Γαλέρα! Τὸ εἶπα καὶ εἶμαι αὐτός! Τώρα θὰ τὸν παρακολουθήσουμε, νὰ διοῦμε πού πηγαίνει... Ἄν δὲν συναντήσουμε καιμιὰ ἀτυχία, πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸν κύριό του, τὸν ἀρχηγὸ τῶν «λεγεωναρίων»...

— Σί, σενόρ!... Μά...

— Σώπα τώρα, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ...

Πραγματικὰ ὁ γίγας σωμαίνει. Ὁ ἄγνωστος καιβαλλάρης περνᾷ μόλις δυὸ μέτρα μπροστά τους ἀπ' τὸν δρόμο, καθὼς ἐκεῖνοι εἶναι κρυμμένοι μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού περνάει ἀπὸ ἐμπρὸς τους, ὁ Ζορρό παρατηρεῖ μὲ πολὺ μεγάλη προσοχὴ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, γιὰ νὰ τὸν θυμᾶται. Κι' ὅταν, σ' ἓνα λεπτό, ὁ ἀγγελιαφόρος ἔχει ἀπομακρυνθῆ

καίμιὰ ἑκατόστη μέτρα ἀπὸ κοντά τους, ὁ Μαισκοφόρος Τιμωρὸς λέει πάλι στὸν ἀφοσιωμένο ἀλλὰ καὶ τετράκουτο σύντροφό του:

— Ἔλα τώρα, Γαλέρα ἀμίγο...

— Σί, σενόρ... Θὰ... θὰ τὸν κυνηγήσουμε, σενόρ;

— Ὁχι βέβαια!, κάνει χαμογελώντας ὁ κύριός του. Ἄν ἦταν νὰ τὸν κυνηγήσουμε, ἀμίγο, τότε δὲν θὰ τὸν πιάναμε τὴν ὥρα πού περνοῦσε ἀπὸ μπρὸς μας, ἀντὶ νὰ τρέχουμε; Τὶ λὲς κι' ἐσύ;

— Καὶ τότε... γιατί δὲν τὸν πιάσαμε, σενόρ; Δηλαδή... ἀφοῦ...

Καὶ ἀκιολουθοῦν ἀπὸ μακριὰ τὸν ἄγνωστο καιβαλλάρη κουβεντιάζοντας ἔτσι. Ὁ Μαισκοφόρος Ἐκδικητής, ὅπως κάθε φορὰ πού βρίσκει εὐκαιρία, προσπαθεῖ νὰ ξυπνήσῃ τὸ κοιμισμένο μυαλό τοῦ γιγαντόσωμου φίλου του, ἀλλὰ ματαίως. Τὸ μυαλό τοῦ Γαλέρα ξυπνάει — καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἐκπληκτικὸ — μονάχα τὴν ὥρα τῆς μάχης...

Φθάνουν χωρὶς ἀπρόοπτο στὴν πόλι. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀκολουθοῦν φαίνεται πῶς δὲν τοὺς ἔχει ἀντιληφθῆ, μ' ὅλο πού εἶναι φιλύποπτος κι' ἔχει γυρίσει ἓνα σωρὸ φορὲς τὸ κεφάλι του πίσω, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδραμῆς.

Ὁ σενόρ Ζορρό ὅμως ἔχει ἀπίστευτες ἱκανότητες σὲ ὅλα τὰ πεδία. Ἔτσι καὶ στὴν παρακολουθήσι εἶναι ἄσσο. Κάθε φορὰ πού ὁ ἀγγελιαφό-

ρος στρέφει τὸ κεφάλι του, λές καὶ τὸ περιμένει ὅτι θὰ γίνη ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἔχει φροντίσει νὰ εἶναι κρύμμενος ἀπὸ τὰ μάτια του. Φυσικὰ προσέχει καὶ τὸν Γαλέρα καὶ δὲν τὸν ἀφήνει ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ δίπλα του.

Ἡ διαδρομὴ εἶναι πολὺ μεγάλη ὥσπασο. Τὴν ὥρα πού φθάνουν ἔξω ἀπὸ τὰ παλιὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἔχει πιά περάσει τὸ μεσημέρι ἀπὸ πολλές ὥρες.

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μπῆ στὴν πόλι μὲ τὴν ἀμφίεσι τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ. Μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ διαπιστώνει πὼς γύρω τους, δὲν ὑπάρχει κανεὶς πού νὰ τοὺς βλέπη ἐκείνη τὴ στιγμή.

Χωρὶς ἀργοπορία καὶ δισπαγμὸ βγάζει τὰ μαύρα ρούχα του, τὰ διπλώνει, μαζὶ μὲ τὸ μαῦρο σαμπρέρο καὶ τὸ μαστίγιο καὶ τὰ κρύβει ὅλα σὲ μιὰ θήκη τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου του.

Ὁ Γαλέρας πού ἔχει μάθει τὸ μᾶθημά του πιά, βγάζει κι' αὐτὸς τὴ μαύρη μάσκα του. Τοῦ τὴ δίνει. Ἐκεῖνος τὴν κρύβει κι' αὐτὴ στὴν ἴδια θήκη.

Ὁ Ζορρό δὲν εἶναι πιά ὁ Ζορρό, ἀλλὰ ἓνα νεαρὸ ἀγόρι πλούσια ντυμένο, μὲ ὕφος ὄνειροπόλο:

Ὁ δεκαεπτάχρονος καμπαλλέρο Δὸν Σάντρο Βέγκα, πού ὅλοι στὴ Ρέϊνα ντὲ Λὸς Ἄντζελες τὸν πιστεύουν γιὰ

δειλὸ καὶ κρυφογελοῦν γι' αὐτὸ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του!

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο, εἶναι ἀλήθεια! Ὁ Δὸν Σάντρο εἶναι στὴν πραγματικότητά ὁ γιὸς τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, συνεχίζει αὐτὸς τὸ μεγάλο καὶ ἐπικίνδυνο ἔργο του.

Ὁ Γαλέρας, ὁ κολαστὸς πού ὁ Σάντρο τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τοῦτο ἐκεῖνος τοῦ εἶναι πιστὸς σὰν σκύλος, ἦταν γιὰ καιρὸ ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος στὸν κόσμο πού γνώριζε τὸ μυστικὸ του, ὥσπου, τὸ ἀνεκάλυψε καὶ ὁ Ἄντωνης Γραικός.

Ἄλλος ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητα τοῦ σενὸρ Ζορρό, εἶναι ἡ μητέρα του, ἡ Δόνα Ἰσαβέλλα. Δὲν τοῦ λέει πὼς γνωρίζει τὸ μυστικὸ του, γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσκολεύη στὸ δύσκολο ἔργο του.

Ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα λοιπόν, παρ' ὅλο πού προσποιεῖται τὸν μαλθακὸ καὶ τὸν δειλό, εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῆς Μαδρίτης καὶ εἶναι ἀσυναγωνίστος στὸν χειρισμὸ τοῦ μαστιγίου, στὸ σπαθὶ καὶ στὸ σημάδι. Κρύβει ὅμως ἐπιμελῶς αὐτὲς τὶς ἱκανότητές του κι' ἔτσι κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται πὼς εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν τρομερὸ Ζορρό, τὸν περιβόητο Μασκοφόρο καβαλλάρη, τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν κακῶν.

Στὸν «Μονόφθαλμο Κόρακα»

Ο ΑΠΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ἔχει πάρει τὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεως. Δὲν καλπάζει πιά σὰν τρελλὸς, ὅπως ἔκανε σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, ἀλλὰ πηγαίνει σιγά-σιγά. Λές καὶ κάθε λόγος ποὺ εἶχε γιὰ νὰ βιάζεται, δὲν ὑπάρχει πιά.

Ὁ Σάντρο μὲ τὸν Γαλέρα ἔρχονται κι' ἐκεῖνοι πίσω του, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Τώρα ὁ ἀγνωστὸς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ πὼς τὸν παρακολουθοῦν, γιὰτὶ πολλοὶ καβαλλάρηδες πάνε κι' ἔρχονται στὸν μεγάλου δρόμο.

Σταματᾶει ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη ταβέρνα τοῦ «Μονόφθαλ

μου Κόρακα». Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ, σὰν νὰ διστάζῃ ἂν πρέπη νὰ μπῆ ἢ ὄχι. Στὸ τέλος κυττάζει τὸν ἥλιο. Ὑπολογίζει τὴν ὥρα. Παίρνει τὴν ἀπόφασιν καὶ πεζεύει.

Δένει τὸ ἄλογό του στὸν πάσσαλο, ποὺ εἶναι δεμένα κι' ἄλλα τρία ἄλογα. Μπαίνει στὴν ταβέρνα. Διευθύνεται στὸν πάγκο ποὺ εἶναι στὸ βάθος.

— Φέρε μου τὸ καλύτερο κρασί σου, ἀλλὰ γρήγορα!, λέει στὸν ταβερνιάρη, ποὺ σκουπίζει ἐκείνη τὴν ὥρα κάτι ποτήρια, μὲ ἓνα βρώμικο πανί.

— Ἀμέσως, σενόρ!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι γεμάτη προθυμία,

— Πάρε νὰ πιῆς καὶ ξεφορτώσου με!, μουρμουρίζει μὲ θυμό.

Ἡ γροθιά τοῦ Γαλέρα ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα πραγματικοῦ κεραυνοῦ.

ἀλλὰ οἱ κινήσεις του γεμάτες ἀνίατη τεμπελιά.

Ἀφοῦ τελειώνει τὸ σκούπισμα τοῦ ποτηριοῦ ποὺ κρατάει, τὸ ἀφήνει σὲ μιὰ ἄκρη. Κρεμάει τὴν πετσέτα στὸν ὦμο του. Πηγαίνει κοντὰ στὰ βαρέλια σιγοτραγουδώντας.

Ὁ πελάτης κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δίνει τόπο σπὴν ὀργή. Διευθύνεται σ' ἓνα τραπέζι ἐκεῖ κοντὰ, λέγοντας:

— Θα καθίσω ἐδῶ. Σέρβιρέ με γρήγορα!

— Σὶ σενόρ!, ἀποκρίνεται τραγουδιστὰ ὁ ταβερνιάρης, χωρὶς νὰ διάση οὔτε στὸ ἐλάχιστο τίς κινήσεις του.

Ἐνας ἀλήτης ποὺ φαίνεται νὰ κοιμάται σ' ἓνα σκαλο

πάτι, σηκώνει ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ κεφάλι του.

Βλέποντας τὸν ξένο, τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Πετιέται ὄρθιος. Τρέχει κοντὰ του κι' ἀπλώνει τὸ χέρι.

— Δόσε μου κάτι, νὰ πιῶ, σενόρ!, λέει καὶ τρέμει κι' ἡ φωνή του ὅπως τὸ χέρι του.

Ὁ πελάτης κάνει μιὰ θυμωμένη χειρονομία, ἀλλὰ ξαφνικά, βλέποντας τὸν ταβερνιάρη ποὺ δὲν λέει νὰ ξεκολληθῆ ἀπὸ τὰ βαρέλια ἀκόμα, τοῦρχεται μιὰ ἔμπνευσι.

— Θα σοῦ δώσω, ἂν μοῦ φέρης στὰ γρήγορα τὸ κρασί ποὺ παρήγγειλα!, τοῦ λέει γελώντας.

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κι' ὁ ἀλήτης

γίνεται... πύραυλος. Πηδάει επάνω από τον πάγκο, αρπάζει το «κιλό» από τα χέρια του ταβερνιάρη, αρπάζει κι' ένα ποτήρι από τον πάγκο, πηδάει δεύτερη φορά και βρίσκεται λαχανιασμένος σαν σκύλος, κοιτά στον ξένο, που έχει σκιάσει στα γέλια.

— Γιατί δέν τον προσλαβαίνεις για σερβιτόρο; ρωτάει τον ταβερνιάρη, που έχει απομείνει αποσβολωμένος.

— Γιατί θα πίνη όλο το κρασί που θα του δίνω να πάη στους πελάτες!, αποκρίνεται εκείνος κοφτά και ξαφνικά κυττάζει στην πόρτα και τα μάτια του φωτίζονται.

— Ω! Ο Δόν Βέγκα!, φωνάζει γεμάτος χαρά. Πώς ήταν αυτό και μάς θυμηθήκατε σενόρ; Μήνες είχα στερηθή την ευχαρίστησι και την τιμή να σας έχω στο μαγαζί μου!...

Και τρέχει προς το μέρος του, σκουπίζοντας συγχρόνως τα χέρια του στην πετσέτα που κρατάει, για να είναι καθαρά, όταν θα πιάση το χέρι του έκλεκτου πελάτη του.

Ο προηγούμενος πελάτης κοκκινίζει από θυμό και μουρμουρίζει:

— Κύττα το τειμπέλικο σκυλί, πώς τρέχει! Πουλάκι έγινε τώρα! Όταν δέν είσαι από σόι, δέν σου δίνει κανείς σημασία! Άλλα θα τελειώσουν γρήγορα όλ' αυτά! Πάρε να πιής, έσύ και ξεφορτώσου με!

Και μ' αυτά τα λόγια πε-

τάει ένα νόμισμα στον μπεκρή, που εκείνος το αρπάζει στον άέρα και κάνει δέκα υποκλίσεις φεύγοντας.

Ο πελάτης πίνει νευριασμένος ένα ποτήρι με μιá ρουφηξιά. Πετάει ένα άλλο νόμισμα επάνω στο τραπέζι του, φοράει το καπέλλο του, που το είχε ακουμπήσει στη διπλανή καρέκλα και διευθύνεται θυμωμένος προς την έξοδο.

Την ώρα που βγαίνει, ο Δόν Σάντρο λέει στον ταβερνιάρη:

— Ευχαρίστησίς μου να έρχωμαι έδω, καλέ μου Μπλάσικο. Μά για την ώρα, έχω μιá δουλειά και πρέπει να πηγαίνω. Περιποίησου τον φίλο μου τον Γαλέρα, ώσπου να γυρίσω.

— Σι σενόρ Βέγκα! Όπως αγαπάτε...

— Γαλέρα άμίγο, θα μείνης έδω και θα με περιμένης, λέει ο Σάντρο στον ήράκλειο υπηρέτη του. Στο διάστημα αυτό, πιές και κανένα... βαρελάκι αν σου κάνη κέφι!

— Σι, σενόρ Σάντρο! Ό, τι πήτε έσείς!, λέει προθυμότητα ο γίγαντας, που χαρά του είναι να υπακούη σε τέτοιου είδους διαταγές.

Ο Σαντρο βγαίνει στον δρόμο πίσω από τον άνθρωπο που έχουν παρακολουθήσει ως έδω.

Εκείνος βρίσκεται κιόλας στη ράρι του αλόγου του και ξεκινάει προς το κέντρο της πόλεως.

Ο Σάντρο ανεβαίνει κι' αυ-

τὸς στὸ δικό του.

Τὸν βλέπει καὶ κατευθύνεται στὸ σπίτι τοῦ Δὸν Μπενίτο Μιγκουέλ Ἀσενθιόν, ἀντιπροέδρου τῆς Γερουσίας τοῦ Μεξικῶ...
Ὁ Γαλέρας θυμώνει

Σ' ΑΥΤΟ τὸ διάστημα ὁ Γαλέρας ἔχει καθήσει σὲ μιὰ καρέκλα, μπροστὰ ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ περιμένει μὲ . . . λαιμαργία τὸν Μπλάσκο, νὰ τοῦ φέρη τὴν . . . κανάτα του.

Τὸ βλέμμα του πέφτει ἐπὰ νω στὸν ἀλήτη, ποὺ τὸν εἶδε νὰ παίρῃ τὸ νόμισμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀγγελιαφόρου, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε στὴν ταβέρνα.

Ἐκεῖνος ἔχει ζυγώσει τὸν πάγκο καὶ ζητάει ἀπὸ τὸν ταβερνιάρη ἕνα ποτήρι κρασί.

Ὁ Μπλάσκο τοῦ δίνει ἕνα ποτήρι στὰ γρήγορα καὶ ὕστερα τρέχει σ' ἕνα βαρέλι τοῦ βάθους, μὲ μιὰ κιαράφα, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν ὑπηρέτη τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ πελάτου.

Ὁ Γαλέρας τὸν κυττάζει καὶ γλύφει τὰ χεῖλια του. Ὑστερα κυττάζει κατὰ τύχη τὸν ἀλήτη καί . . . γουρλώνει τὰ μάτια του. Αὐτὸ ποὺ βλέπει, εἶναι πραγματικὰ περίεργο καὶ ἄξιο γιὰ νὰ γουρλώσῃ τὶς ματιάρες του ἕνας Γαλέρας:

Ὁ ἀλήτης, πιστεύοντας πὼς κανεὶς δὲν τὸν κυττάζει

ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀδειάζει τὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μπλάσκο, στὸ πάτωμα. Ὑστερα τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι του, προσποιούμενος ὅτι τὸ πίνει!

Ὁ γίγαντας ἀνιασηκώνει τοὺς ὤμιους καὶ μουρμουρίζει μοναχός του:

— Τρελλὸς θάναι ὁ ἄνθρωπος!

Γουρλώνει ὅμως ἀμέσως τὶς ματιάρες του, ἀκόμα περισσότερο αὐτὴ τὴ φορά, καθὼς βλέπει τὸν μπεκρὴ νὰ πλησιάσῃ τὸν Μπλάσκο μὲ τὸ ἄδειο ποτήρι στὸ χέρι καὶ τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λέη:

— Γέμισέ το! . . . Ἕνα ποτηράκι ἀκόμα! . . .

— Τράβα ἀπὸ δῶ πέρα!, τοῦ λέει θυμωμένος ὁ ταβερνιάρης. Ἀρκετὰ ἤπιες!

— Ἕνα ποτηράκι! Σὲ παρακαλῶ! . . . Καίνε τὰ σωθικά μου!, μουγκρίζει ὁ ἀλήτης μὲ ραγισμένη φωνή.

— Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἕνα καὶ δέκα, ὥσπου νὰ καιῆς ὀλόκληρος, νὰ ἡσυχάσοιμε!, τοῦ λέει ὁ Μπλάσκο νευριασμένος. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ μὲ πληρώσῃς! Χρῶσ' ἄς πολλά! Δὲν γίνεται νὰ σοῦ κάνω ἄλλη πίστωση!

— Ἕνα ποτηράκι! Μόνο ἕνα ποτηράκι! . . .

— Ἐτσι λὲς κάθε φορά! Σοῦ ἔδωσα ἕνα τώρα δά!, φωνάζει ὁ ταβερνιάρης. Δὲν ἔχει ἄλλο! Ἄσε με τώρα νὰ περιποιηθῶ τὸν πελάτη μου!

— Μόνο ἕνα, Μπλάσκο!

— Θὰ τὸ πληρώσῃς;

— Δέν έχω σέντσι!... Δέν έχω δεκαράκι!, μουγκρίζει ο μπεκρής. "Αν είχα θά σου τὸ πλήρωνα καὶ θά σου τὸ πληρώσω μόλις έχω! Κατάλαβες; Γέμισέ μου ἕνα ποτηράκι!

Ὁ Γαλέρας θυμώνει. Πετιέται ὄρθιος καὶ τραβάει κατὰ τὸν πάγκο, τὴν ὥρα πού ὁ ἀλήτης μουρμουρίζει ἀπελπισμένος:

— Ὁ Θεὸς θά σου τὸ πληρώση, Μπλάσκο! Αἰφώνεις μιὰ ψυχὴ νὰ καῖ, γιὰ ἕνα ποτηράκι, πού κάνει δυὸ σέντσια! Φεύγω, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θά...

Ἡ συνέχεια τῆς φράσης του ἀναβάλλεται ἐπ' ἀόριστον ὅμως, γιατί ἕνα χέρι σὰν γερανὸς τὸν ἀρπάζει ξα-

φνικά ἀπὸ τὴ μπλούζα καὶ τὸν σηκώνει ὀλόκληρον στὸν ἀέρα!

— Γιατὶ κοροϊδεύεις τὸν σενόρ; τὸν ρωτᾷ ὁ Γαλέρας, πού εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ χεριοῦ.

— Τὶ ἔκανε λέει; Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου; "Ἄσε με κάτω!, οὐρλιάζει ὑστερικά ὁ μπεκρής, μὲ φάλτσα φωνή. "Ἄσε με θά μοῦ σκίσης τὴ μπλούζα! Ὁ γίγαντας ὅμως δέν τὸν ἀφήνει. Τὸν κρατᾷ συνεχῶς μὲ τὸ ἕνα χέρι, μετέωρο. Τὰ πόδια του βρίσκονται μισὸ μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ κλωτσοῦν πέρα — δῶθε, χωρὶς νὰ φτάνουν ὅμως τὸν Γαλέρα, πού ἔχει ἀπλωμένο τὸ χέρι του.

— Σοῦ χρωστᾷ λεφτά,

— Ἐνα ἀσημένιο δολλάριο!, μουρμουρίζει ὁ ταβερνιάρης.

Πίσω απ' τὸ ἄνοιγμα, παρουσιάζονται δύο φλογισμένα μάτια.

σενὸρ Μπλάσκο; ρωτάει ὁ Γαλέρας ἀπαθῶς.

— Ναί, ἀλλὰ... Δηλαδή... Ἄφηστε τον, σενὸρ Γαλέρα! Δὲν πειράζει! Εἶναι ἀπένταρος καὶ τὸν λυπᾶμαι... Τοῦ δίνω πότε — πότε κανα-ποτηριάκι...

— Ἄσε με κάτω, ψηλέ! Δὲν καταλαβαίνεις ἰσπανικά; οὐρλιάζει ὁ μεθύστακας. Πιάστηκε ἡ ἀνάσα μου! — κι' ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπιέται σὰν φίδι πὺ τὸ ἔχουν πιάσει ἀπὸ τὴν οὐρά.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πίνης χωρὶς νὰ πληρώνης ὅταν ἔχης... Θέλω νὰ πῶ δηλαδή, λέει μ' ἐπίσημη φωνὴ ὁ Γαλέρας, πῶς ὅταν στήν τσέπη σου... Λέω γιὰ τὸ νόμισμα

πὺ σου ἔδωσε ἐκεῖνος ὁ σενὸρ... Καὶ λέω... μὲ ἄλλους λόγους...

— Ποῦ τὸ νόμισμα μωρέ; Ποῦ ὁ σενὸρ; Ἄσε με κάτω! Καταλαβαίνεις; Πνίγομαι! Σενὸρ Μπλάσκο! Πές του νὰ με παρατήρη!... Πὺ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!.. Παράταμε!

— Ἐχει ἓνα μεγάλο νόμισμα!, λέει τοῦ ταβερνιάρη. Καὶ λοιπὸν σὲ κοροϊδεύει! Δηλαδή... Ἄν σου χρωστᾶ κατὰ πῶς λές, σενὸρ... Θὰ μπορούσε... Ἄν θέλης νὰ...

— Δὲν ἔχει καθόλου λεπτά!, λέει ὁ Μπλάσκο.

— Ἐχει ἓνα μεγάλο νόμισμα! Μπόρεῖ νὰ σὲ πληρώση!

— Δὲν ἔχω σέντσι, μπουμ-

πουνοκέφαλε!, μουγκρίζει έξαγριωμένος ο μπεκρής. Δέ μου λές, ψηλέ: 'Ηλίθιος είσαι;

— Είμαι!, παραδέχετα χωρίς να στενοχωρηθῆ ὁ 'Ηρακλής. 'Εσὺ ὅμως, σενόρ, είσαι... είσαι ψεύτης δηλαδή.. Θέλω νὰ πῶ!... Δώσε τὸ νόμισμα, πού λές πῶς δὲν ἔχεις!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γαλέρας ἀναποδογυρίζει μὲ μιὰ ἐκπληκτικὰ γρήγορη κίνησι τὴν τσέπη τοῦ θύματός του καὶ ἀρπάζει στὸν ἀέρα τὸ νόμισμα πού πετιέται ἀπὸ κεῖ μέσα.

Μετὰ, μὲ μιὰ κίνησι ὅλο περιφρόνησι, ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρέπει... ἀκουμπάει κάτω τὸν ἀλήτη καὶ γυρίζει νὰ δώσῃ τὸ νόμισμα στὸν ταβερνιάρη.

Μόλις προλαβαίνει νὰ δῆ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸν μπεκρή, πού τοῦ ἐπιτίθεται σὰν μανιασμένος ταῦρος. Καὶ μόλις προλαβαίνει νὰ βάλῃ τὸ νόμισμα στὴν τσέπη του καὶ νὰ στραφῆ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ.

Στὴ φούχτα του ὁ μπεκρής κρατᾷ μιὰ ἀστραφτερὴ λάμα, πού πετάει ἀπειλητικὲς λάμπεις, ὅπως καὶ τὰ μάτια του.

'Ο γίγαντας ὅμως δὲν τοῦ δίνει σημασία. Σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ τὴ στέλνει νὰ προσγειωθῆ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ κεραυνοῦ πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἀλήτη. Στέλνει τὸν ἄλλον νὰ κυλήσῃ ἀναίσθητος, ἀκίνητος σὰν κούτσουρο, στὴν ἄλλη γωνιά τῆς αἴθου-

σας τῆς ταβέρνας.

Μετὰ ὁ γίγαντας, γεμάτος ἀξιοπρέπεια, θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ἀσημένιο νόμισμα καὶ τὸ δίνει τοῦ ταβερνιάρη. 'Εκεῖνος ἀλλοιθωρίζει.

'Ἐνα ἀσημένιο δολλάριο!, κάνει κατάπληκτος. Πού τὸ βρῆκε ὁ Πεπίτο; Λές νὰναι κάλπικο; —καὶ τὸ δαγκώνει καὶ τὸ χτυπάει ἐπάνω στὴν πέτρα τοῦ νεροχύτη. "Αἰμπα! "Οχι! Κατα-γνήσιο! Πού δαίμονα τὸ βρῆκε, ὁ διάβολος;

— Τοῦ τὸ ἔδωσε ἐκεῖνος ὁ σενόρ!, λέει ὁ Γαλέρας.

— "Α, τὸν ἀγύρτη! Καὶ μοῦκανε τὸν ἀπένταρο! Καλὰ πού τὸν εἶδες, σενόρ, Γαλέρα! "Ολοι θέλουν νὰ μὲ ληστέψουν! "Αλλη φορὰ δὲν τοῦ δίνω οὔτε σταγόνα, ἂν δὲν τὸν ψάξω καλά, νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἔχῃ χρήματα!...

'Ο γίγαντας σηκώνει τοὺς ὤμους. Συγχισμένος, ξεχινάει ἀκόμα καὶ τὴν κανάτα μὲ τὸ κρασί. Βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, γιὰ ν' ἀνασάνῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, γίνεται κάτι πού κανεὶς δὲν τὸ περιμένει.

'Ο ἀλήτης συνέριχεται μ' ἀπίστευτη γρηγοράδα ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Γαλέρα. Βλέπει τὸν ταβερνιάρη πού ἔχει μείνει ἀπολιθωμένος, μὲ τὸ ἀσημένιο δολλάριο στὸ χέρι, κυττάζοντας μιὰ τὸ νόμισμα καὶ μιὰ ἐκεῖνον.

Στὴ στιγμὴ πετιέται ὄρθιος καὶ χυμάει ἐπάνω του.

‘Ο αλήτης

ΠΡΙΝ ό Μπλάσκο προλάιθη νά κάνη τήν παραιμικρή κίνησι, του άρπάζει τόν νόμισμα άπό μέσα άπό τόν χέρι καί πηδάει πρός τήν πόρτα.

‘Ο ταβερνιάρης αφήνει μιάν γοερή κραυγή άπελπισίας, που κάνει τόν Γαλέρα ν’ άνατιναχτή.

Στρέφει καί βλέπει τόν αλήτη νά πετιέται έξω άπ’ τήν πόρτα τής ταβέρνας, σαν σφαίρα άπό τήν κάννη του φεκιού.

‘Απλώνει τή χερούκλα του για νά τόν πιείση.

‘Ο Πεπίτο, όμως, παρουσιάζει άξιοθαύμαστη ταχύτητα αντίδράσεως. Σκύβει γοργά καί περνάει κάτω άπό τήν «άρπάγη» του γίγαντα. ‘Ωσπου νά σκύψη κι’ ό Γαλέρας, εκείνος βρίσκεται κιόλας μακριά.

‘Ο γίγαντας πεισιμαίτωμένος κάνει μερικά βήματα πίσω του, σαν νάχη τήν πρόθεσι νά τόν κυνηγήση.

‘Ο Μπλάσκο σ’ αυτό τόν μεταξύ έχει θυγή άπό τήν ταβέρνα του καί ξεφωνίζει γεμάτος όργη στόν Πεπίτο, καλώντας τον νά σταθή καί νά του φέρη πίσω τόν νόμισμα, άλλοιώς του κόβει μιάν για πάντα τήν πίστωσι!

‘Ο Γαλέρας τελικιά στέκεται κι’ αφήνει τόν αλήτη νά ξεφύγη. Θυμάται πώς ό Δόν Βέγκα, ό κύριός του, τόν έχει διατάξει νά τόν περιμένη στην ταβέρνα. Λοιπόν άναση-

κάνει τούς άμους του καί ξαναμπαίνει μέσα, νά συναντήση τήν κανάτα του με τόν κρασί...

‘Ο αλήτης εξακολουθεί νά τρέχη μ’ όλη τή δύναμι των ποδιών του, άκόμα κι’ όταν έχη στρίψει άρκετές γωνίες παρακάτω. ‘Εστω κι’ όταν δέν άκούη πιά νά τόν κυνηγή κανείς.

Στό τέλος σταματάει τόν τρέξιμο. Βαρειά λαχανιασμένος προχωρεί άκόμα λίγο, παρατηρώντας συνεχώς πίσω του, με μεγάλη προσοχή. Δέν βλέπει τίποτα που νά τόν βάλη σ’ άνησυχίες. Καί πραγματικά δέν τόν παρακολουθεί κανένας.

‘Ησυχάζει. Τώρα περπατάει με άργόν βήμα άργόσχολου. Φθάνει έτσι σ’ ένα άπό τά λαμπράτερα σπίτια τής πολιτείας. Περνάει έξω άπό τήν κεντρική πόρτα του, αλλά δέν στέκει σ’ αυτή.

Κάνει τόν γύρο του σπιτιού καί φτάνει σέ μιάν βοηθητική πόρτα, που βρίσκεται στην πίσω πλευρά του. Χτυπάει συνθηματικά. Περιμένει.

Σέ μερικά δευτερόλεπτα άκούγονται βήματα πίσω άπό τήν πόρτα.

‘Είνα σιδερένιο παραθυράρι παραιμερίζει τρίζοντας. Άπό πίσω παρουσιάζονται δυό φλογερά μάτια.

— Ποιός είναι; ρωτάει μιάν καταχθόνια φωνή.

— ‘Ο ‘Υπέρτατος για τόν Μεξικό;, άποκρίνεται ό αλήτης με επίσημη φωνή.

Τό παραθυράκι κλείνει. ‘Η

πόρτα ανοίγει.

Ο «μ'πεκρής» περνάει μέσα.

Ο άνθρωπος που του έχει ανοίξει είναι πολύ παράξενος:

Είναι κακός — έχει σχεδόν το μισό μπόϊ από τον Γαλέρα — έχει ένα τρομερά φαρδύ μέτωπο, ολόστρόγγυλα μάτια βυθισμένα στις κόγχες τους, αλλά το τρομερότερο απ' όλα είναι το χρώμα που έχουν αυτά τα μάτια. Το φλογισμένο, ολοκόκκινο χρώμα τους!

Μοιάζει σαν να είναι ένας κολασμένος, που το έχει σκάσει μέσ' από την κόλαση!

Κλείνει την πόρτα πάλι και ρωτάει τον Πεπίτο με διαπεραιστική, ανατριχιαστική φωνή:

— Πού είναι το νόμισμα;

Χωρίς να πη λέξι, ο αλήτης, του δίνει το άσημένιο δολλάριο. Ο τρομερός άνθρωπος το παίρνει χωρίς να πη λέξι.

Κυττάζει άλλη μιὰ φορά τον Πεπίτο με τα κολασμένα του μάτια. Μετά στρέφει και χάνεται στο βάθος του διαδρόμου που βρίσκεται πίσω από την πόρτα.

Τὰ δέκα σεντάβος

Ο ΔΟΝ ΣΑΝΤΡΟ ΒΕΓΚΑ έχει παρακολουθήσει από μακριά τον αγγελιαφόρο των «λεγεωναρίων». Τον βλέπει να πεζεύει έξω από την κεντρική είσοδο του άρχοντι-

κού σπιτιού του Δόν Μπενίτο Μιγκουέλ Άσενθιόν.

Στέκει αναπνοφάσιστος εκεί απέναντι.

Δέν μπορεί να διακινδυνεύσει να πλησιάσει εκείνη τη στιγμή. Κι' όμως πολύ θά ήθελε να βρισκόταν στο εσωτερικό του μεγάρου και ν' άκουγε αυτά που θά πούν ο αγγελιαφόρος και ο Δόν Άσενθιόν...

Μιὰ που κάτι τέτοιο είναι έντελώς αδύνατο, έφ' όσον φοράει τα ρούχα του Δόν Βέγκα, αρχίζει να κάνει βόλτες στην πλατεία, έχοντας στον νου του στο σπίτι του Άσενθιόν.

Δέν άργεί να βγη από κεί πέρα ο αγγελιαφόρος. Άνεβαίνει στο άλογό του και φεύγει με γοργό καλπασμό.

Ο Σάντρο δέν έχει καμμία διάθεση να τον παρακολουθήσει αυτή τη φορά. Είναι βέβαιος πως θά γυρίση στο στρατόπεδο των «λεγεωναρίων», για να αναφέρει πως ή αποστολή του έστέφθη με έπιτυχία.

Στέκεται λοιπόν αντίκρου στο άρχοντικό του ανθρώπου που ίσως είναι προδότης και κυττάζει με μισόκλειστα βλέφαρα, τα έντελώς κλεισμένα παντζούρια του.

Αυτό του κάνει έντύπωση και ξαφνικά του έρχεται μιὰ παράξενη σκέψη.

Πλησιάζει την κεντρική πόρτα του κτιρίου. Ρωτάει τον φρουρό που βρίσκεται εκεί πέρα, αν μπορή να πετύχει άκρόασι από τον Δόν

Μπενίτο Μιγκουέλ 'Ασενθιόν. Τού άπαντούν πώς ό άντιπρόεδρος λείπει έδώ και πέντε μέρες, σέ μιιά μεγάλη περιοδεία...

Ή άπάντησι τού προξενεί κατάπληξι. Φεύγει με ζαρωμένα φρύδια και γυρίζει στην ταβέρνα όπου τον περιμένει ό Γαλέρας.

Πάτρα - πάτρα ό γιγαντόσωμος ύπηρέτης του, με τή βοήθεια και τού Μπλάσκο, τού διηγούνται τó έπεισόδιο με τον άλήτη και με τó νόμισμα.

Τά μάτια τού νέου πετούν σπίθες για μιιά στιγμή.

Ύστερα όμως χαμογελάει.

Βγάζει τó άρωματισμένο του μαντηλάκι και τó φέρνει στη μύτη του.

— Τί περίεργα πράγματα όλ' αυτά!, λέει βαρυστημένα. Όπου και να πάς, δέν άκούς άλλο από καυγάδες και πράξεις βίας!... Όλ' αυτά μου προξενούν άφάνταστη πλήξη! Πάμε να φύγουμε, καλέ μου Γαλέρα!

Και μ' αυτά τά λόγια αρχίζει να ψάχνη τις τσέπες του για να βρή ψιλά, να πληρώση τον Μπλάσκο για τó κρασί τού ύπηρέτη του.

Φαίνεται όμως πώς δέν έχει καθόλου ψιλά.

Ό Γαλέρας που τον βλέπει καταλαβαίνει.

— Σενόρ Σάντρο, λέει, αν δέν έχετε... δηλαδή βλέπω που ψάχνετε να... Θέλω να πώ ότι έγω έχω ένα - δυό νομίσματα και μετά μου δίνετε.. Τώρα μπορώ να δώσω έγω

τού ταβερνιάρη και... Καταλάβετε, σενόρ;

— Κατάλαβα, Γαλέρα!, άποκρίνεται χαμογελώντας ό νέος. Δώσε λοιπόν δέκα σεντάβος(*) τού Μπλάσκο, αν έχης και τά βρίσκουμε μετά οί δυό μας...

Ό Γαλέρας βγάζει τó νόμισμα από την τσέπη του και τó δίνει τού ταβερνιάρη μουρμουρίζοντας:

— Δέν μπορώ να καταλάβω, σενόρ... Δηλαδή έγω σας τά λέω μισά κι' έσείς καταλαβαίνετε κι' έσείς, σενόρ... Θέλω να πώ... μου τά λέτε και τά ξαναλέτε κι' έγω δέν μπορώ να... Δηλαδή... σενόρ... καταλάβετε;

— Σί, άμίγο!

Ό γίγαντας γουρλώνει τά μάτια του διάπλατα και έτοιμάζεται να άκολουθήση τον κύριό του που έχει ξεκινήσει χαμογελώντας προς την πόρτα.

Εκείνη τή στιγμή όμως ό ταβερνιάρης, ό Μπλάσκο, βγάζει μιιά φωνή έκπληξεως.

Ό Σάντρο γυρίζει παραξενεμένος και τον κυττάζει.

Ό ταβερνιάρης κρατάει στο στόμα του τó νόμισμα που τού έχει δώσει ό Γαλέρας και δαγκώνει τήν άκρη του, με μιιά έκφρασι βαθύτατης έκπληξης.

— Τί τρέχει, Μπλάσκο; ρωτά ό νεαρός καιμπαλλέρο άνήσυχος.

— Τρέχει, Δόν Βέγκα

(*) Τó 1 «πέσο» Μεξικανικό δολλάριο, έχει 100 σεντάβος.

πώς... λέει ο καημένος ο Μπλάσκο, που από τη σαστιμάρα του μπερδεύει τὰ λόγια του ὅπως ὁ Γαλέρας. Τρέχει πώς... δηλαδή... αὐτὸ τὸ νόμισμα... Εἶναι βέβαιο, πὼς ἐντελῶς τυχαίως θὰ βρέθηκε στὰ χέρια τοῦ ἀξιοτίμου σενὸρ Γαλέρα, που ἔχει τὴν τιμὴ νὰ ἀνήκη στὴν ὑπηρεσίαν σου... Οὔτε μιὰ στιγμή δὲν μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό πὼς θὰ μπορούσε ὁ ἀξιότιμος σενὸρ Γαλέρας νὰ... νὰ θέλησε νὰ... Δὸν Βέγκα, βλέπετε ὅμως, αὐτὸ τὸ νόμισμα εἶναι... εἶναι...

— Κουτὸς σὰν κι' ἐμένα!, συμπληρώνει μ' ἐνθουσιασμό ὁ γίγαντας, δείχνοντας τὸν Μπλάσκο. Οἱ δύο μας θὰ μπορούσαμε νὰ κουβεντιάξουμε μὲ τὶς ὥρες, σενόρ, χωρὶς κανεὶς μίαν... Δηλαδή, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουμε τί... Μ' ἄλλους λόγους ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον δὲν θά...

Ὁ Σάντρο ὅμως δὲν ἀκούει τὸν πιστὸ ὑπηρέτη τοῦ αὐτῆ τῆ φορά.

Κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταβερνιάρη καὶ ρωτᾷ ἀνυπόμονα:

— Εἶναι κάλπικο;

— Κάλπικο, σενόρ!, δηλώνει μὲ ἀνακιούφισι ὁ Μπλάσκο καὶ τείνει τὸ νόμισμα πρὸς τὸ μέρος του, εὐτυχισμένος που δὲν ὑποχρεώθηκε νὰ πῆ πρῶτος αὐτὸς τέτοια λέξι, στὸν ἐκλεκτὸ πελάτη του.

Ὁ Σάντρο τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Τὸ κυττάζει μιὰ στιγμή καὶ τὰ μάτια του πετοῦν τρομερὲς λάμπεις, που

σβήνουν ὅμως γρήγορα.

Τὸ πρόσωπό του ξαναπαίρνει τὴ συνηθισμένη, ρωμαϊκή του ἔκφρασι. Λέει βαρυσστημένα:

— Ἐχεις δίκιο, Μπλάσκο. Εἶναι κάλπικα αὐτὰ τὰ δέκα σεντάβος... Γαλέρα ἀμίγο, μήπως, ἔχεις κανένα ἄλλο τέτοιο νόμισμα;

— Ἐχω, σενόρ Σάντρο!, τραυλίζει ὁ γίγαντας. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πὼς... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί... Δηλαδή, σενόρ, αὐτὸ τὸ κάλπικο, δὲν καταλαβαίνω πὼς... Μ' ἄλλους λόγους, καὶ πότε καταλαβαίνω, θὰ μοῦ πῆτε! Ἐ, σενόρ;

Καὶ βγάζοντας ἕνα ἄλλο νόμισμα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ δίνει στὸν κύριό του.

Ἐκεῖνος τὸ παίρνει καὶ τὸ δίνει στὸν Μπλάσκο ρωτώντας:

— Μήπως εἶναι κι' αὐτὸ κάλπικο, ἀμίγο;

Ὁ ταβερνιάρης φέρνει τὸ νόμισμα στὰ δόντια του καὶ ὕστερα μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Ὄχι, Δὸν Βέγκα! Αὐτὸ εἶναι γνήσιο, σὰν τὸν ἥλιο! Μόνον που... Δηλαδή, εἶναι ἕνα ὀλόκληρο πέσο καὶ ἂν περιμένετε...

— Δὲν πειράζει. Κράτησε τὰ ρέστα, Μπλάσκο!, λέει ὁ Σάντρο καὶ παίρνοντας τὸν Γαλέρα βγαίνουν μὲ βιάστικὸ βῆμα ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Πίσω τους ὁ ταβερνιάρης, γαμάτος εὐτυχία γιὰ τὴν ξαφνικὴ τύχη του, ἔχει τρελλαθῆ στὶς ὑποκλίσεις,

Μόλις φθάνουν στον παρακάτω δρόμο ο νεαρός και η παλλέρο σταματούει. Βγάζει από μια τσέπη του ένα σουγιά. Τον ανοίγει και με τη μύτη της λεπίδας αρχίζει να σπρώχνει την άκρη εκείνου του κάλπικου νομίσματος μπροστά στα γουρλωμένα και κατὰπληκτα μάτια του Γαλέρα.

Ξαφνικά το νόμισμα ανοίγει στα δύο σαν κουτάκι. Μέσα είναι κούφιο και στο έσωτερικό του υπάρχει ένα λευκό χαρτάκι διπλωμένο στα τέσσερα.

Ο Σάντρο μ' έκφραση θριάμβου παίρνει αυτό το χαρτάκι και το δείχνει στον πελώριο σύντροφό του, που έχει έμπειρά χαζέψει.

— Κατάλαβες τώρα, άμιγο; του λέει.

— Σο... σοβαρολογείτε, σενόρ; αποκρίνεται αυτός.

Ο νεαρός εύγενής γελάει με το ύφος του κουτιού φίλου του. Έτοιμάζεται να ξεδιπλώσει το χαρτάκι όταν, ξαφνικά, ακούγεται ποδοβολητό πολλών ανθρώπων που τρέχουν και δυνατές φωνές.

Οί κολασμένοι έξορμουῦν

Ο ΠΙΠΙΤΟ περιμένει πίσω από τη βοηθητική πορτούλα του αρχοντικού σπιτιού. Το βλέμμα του μένει καρφωμένο στο βάθος του διαδρόμου, όπου έξαφανίστηκε εκείνος ο τρομερός ανθρωπάκος, με τα διαβολικά, κατακόκκι-

να μάτια.

Αξαφνα ακούγονται πολλά βήματα από κείνο το μέρος. Από τη γωνία του διαδρόμου στρίβουν τέσσερις μικροσκοπικοί άνθρωποι, το ίδιο αποκρουστικοί μ' εκείνον τον πρώτο. Με τα ίδια κατακόκκινα, έφιαλτικά μάτια. Ορμούν καταπάνω του.

Ο Πιπίτο όμως δεν κάνει καμμιά κίνηση για να ξεφύγει. Τους κυττάζει μόνο κατὰπληκτος, σαν άνθρωπος που δεν μπορεί να χωρέσει το μυαλό του τι συμβαίνει.

Πολλά χέρα τον αρπάζουν από τα ρούχα και τον τραντάζουν με απίστευτη δύναμη.

— Παλιάνθρωπε! Θα πεθάνεις!, ουρλιάζει το πρώτο από κείνα τα ανθρωπάκια. Έχεις φέρει εδώ τους έχθρους του Υπέρτατου; Μίλησε;

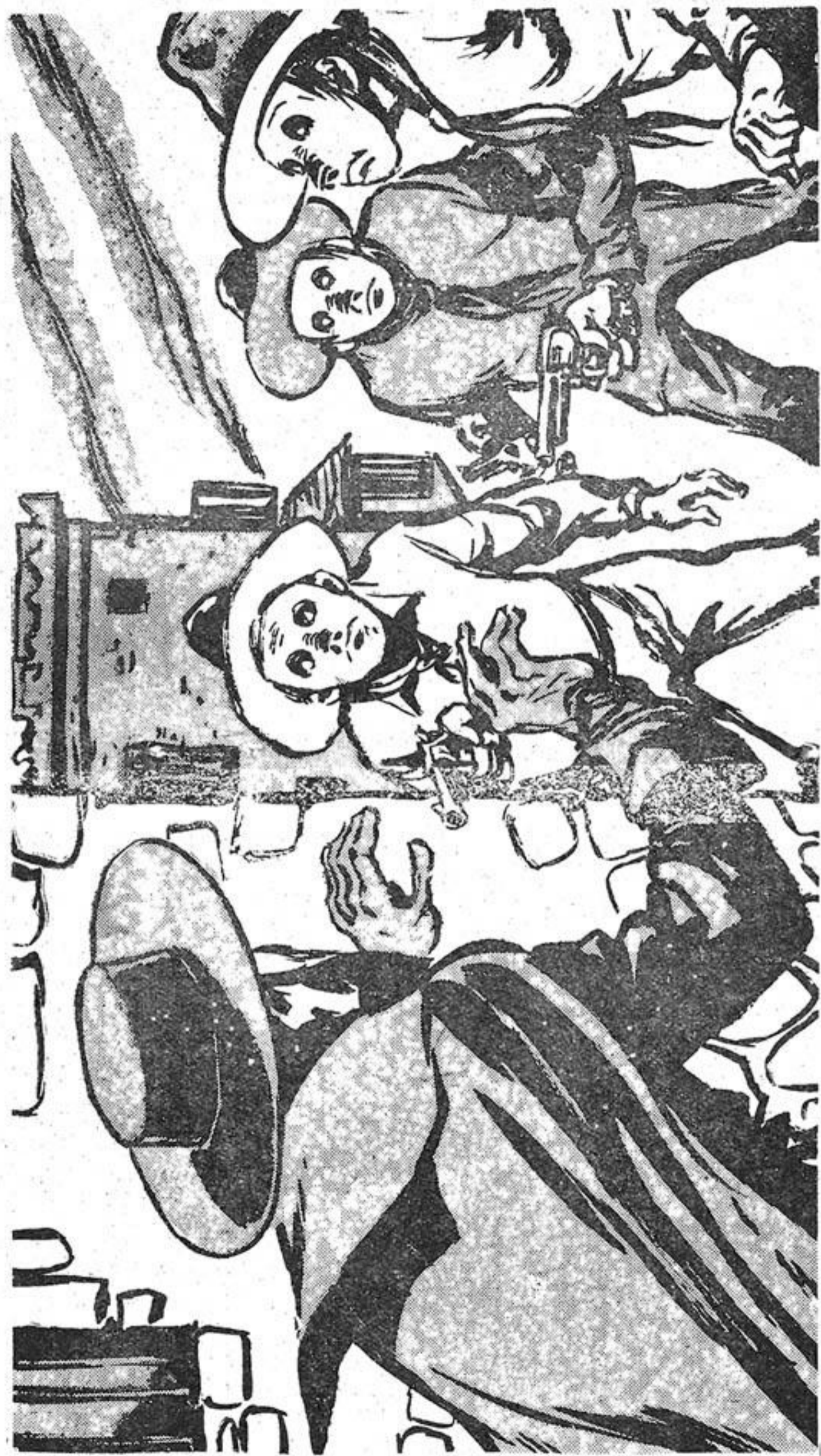
— Τρελλαθήκατε; Τι μου λέτε; φωνάζει θυμωμένος ο αλήτης και προσπαθεί να απαλλαγεί από τα χέρια τους.

Είναι αδύνατον όμως. Οί μικροσκοπικοί, κολασμένοι άνθρωποι, έχουν τρομακτική δύναμη. Τα δάχτυλά τους είναι σφιγμένα σαν σιδερένιες τανάλιες στους καρπούς των χεριών του και δεν τον αφήνουν να κινηθεί.

— Γιατί έφερες εδώ αυτό το νόμισμα; τον ρωτούν άγρια.

— Μου το έδωσε ο άγγελιαφόρος της Λεγεώνας!

— Λές ψέματα! Το νόμισμα δεν ήταν τέτοιο! Ήταν συνηθισμένο νόμισμα! Είσαι προδότης και θα πεθάνεις!

— Μάνος Άλτος! Ψηλά τὰ χέρια, σενόρ Ζορρό!

Τούτη τὴ φορά ἀληθινὸς τρόμος ζωγραφίζεται στὰ μάτια τοῦ Πεπίτο.

— Ψέματα!, οὐρλιάζει. Ψέματα! Δὲν εἶναι δυνατόν! Μοῦ τὸ ἔδωσε, σὰς λέω, ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς Λεγεώνας!...

Εἶναι τέτοιος ὁ σπαραγμὸς του καὶ ἡ ἔξαψί του, ὥστε κι' ἐκεῖνοι οἱ κολασμένοι ἄνθρωποι φαίνονται πρὸς

στιγμὴν νὰ διστάζουν. Ἄλλη λοκυττάζονται. Ὑστερα πάλι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ρωτᾷει πὸ μαλακὰ:

— Μήπως ὁ ἀγγελιαφόρος δὲν ἦταν δικός μας; Μήπως ἔπεσες σὲ καιμιὰ παγίδα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ὑπέρτατου;

— Ὁχι!, λέει τρομαγμένος ὁ ἀλήτης. Ἦταν ὁ ἴδιος ποῦ μοῦ ἔφερε τὸ νόμισμα

καὶ τὴν περασμένη φορά!
Τὸν γνώρισα!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἄλλος ἀνθρωπάκος ἔρχεται κοντὰ στοὺς τέσσερις πρώτους, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

— Δὲν φαίνεται ψυχὴ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι!, λέει στοὺς ἄλλους. Ὅλα εἶναι ἤσυχαι, ὅπως συνηθώς...

— Μήπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀθλιος λέει τὴν ἀλήθεια; μουρμουρίζει παραξενεμένος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀποκρουστικούς ἀνθρώπους.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Πεπίτο γίνεται κατὰχλωμος σὰν πεθαμένος. Ἀρχίζει νὰ τρέμη.

— Τώρα κατάλαβα!, μου κρίζει. Εἶμαι ἡλίθιος! Θὰ... θὰ μοῦ τὸ πῆρε ἐκεῖνος!

Σωπαίνει καὶ κυττάζει μὲ ἀνείπωτη φρίκη τοὺς φρικτοὺς φύλακές του. Καταλαβαίνει πὼς ἦταν τρομερὴ ἀνοησία ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγουν αὐτὰ τὰ λόγια. Τώρα ὅμως εἶναι ἀργὰ πιά. Οἱ κολασμένοι νᾶνοι τὸν κυττάζουν μὲ τὰ ἀπαίσια μάτια τους. Τὰ βλέμματά τους μοιάζουν σὰν κατακόκκινες φωτιές, ἔτοιμες νὰ πέσουν ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν κάνουν στάχτη.

Ὁ Πεπίτο ἀναγκάζεται νὰ τοὺς διηγηθῆ γρήγορα, μὲ τρεμάμενη φωνή, τὴν περιπέτειά του στὴν ταβέρνα τοῦ «Μονόφθαλμοῦ Κόρακα».

Μόλις τελειώνει τὴ διήγησί του, γίνεται σιωπὴ. Οἱ φοβεροὶ νᾶνοι μοιάζουν νὰ συλλογίζονται ἂν πρέπει νὰ τὸν πνίξουν ἐκείνη τὴ στιγμή ἢ ὄχι. Ὁ ἀλήτης μουρμουρίζει

μὲ ξαφνικὴ ἐλπίδα:

— Ἴσως καὶ νὰ μὴν τὸ πῆρε ἐπίτηδες! Τὸ ἔβαλε πρὸς στιγμή στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ μὲ ἀντιμετωπίσῃ... Σίγουρα θὰ τὸ ἔδωσε μετὰ στὸν Μπλάσκο! Ναί! Τώρα πού τὸ σκέπτομαι, καταλαβαίνω πὼς ἔγινε: Τὸ μπερδεψε μὲ ἕνα ἄλλο νόμισμα πού εἶχε στὴν τσέπη του κι' ἔδωσε ἐκεῖνο στὸν ταβερνιάρη! Μποροῦμε ἀκόμα νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τοῦ τὸ πάρουμε! Ἴσως νὰ μὴν ἔχη φύγει!

Οἱ κολασμένοι ἀλληλοκυττάζονται καὶ συννενοοῦνται μὲ τὸ βλέμμα.

— Ἐμπρός!, λένε ὅλοι μαζί μ' ἕνα στόμα.

Κι' ἕνας μόνος του συμπληρώνει:

— Ἐλα μαζί μας!

Ἀνοίγουν τὴν πορτούλα καὶ ὠρμοῦν ἔξω μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν μικροσκοπικῶν ποδιῶν τους.

Στὸν δρόμο πού τρέχουν ὁ Πεπίτο, γιὰ νὰ καλυτερεύσῃ τὴ θέσι του, τοὺς λέει κονταναισάινοντας:

— Ἄκουσα καὶ τὰ ὀνόματά τους! Ὁ Μπλάσκο ὠνομάτισε Γαλέρα τὸν πελώριο καὶ τὸν νεαρὸ κύριό του, Δὸν Βέγκα!

Τὰ δυὸ αὐτὰ ὀνόματα ὅμως, δὲν φαίνεται νὰ σημαίνουν ἀπολύτως τίποτα γιὰ τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους ἀνθρωπάκους. Ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν μ' ἀπίστευτὴ ταχύτητα πρὸς τὴν ταβέρνα.

Τὸ σχέδιο τοῦ Σάντρο

Ο ΣΑΝΤΟ ἀρπάζει τὸν πιστὸ ὑπηρέτη του καὶ μὲ μιὰ δύναμι, πού δὲν θὰ τὴν περιίμενε ποτὲ κανεὶς ἀπ' τὸν μαλθακὸ αὐτὸν νέο, τὸν τραβάει καὶ τὸν κολλάει στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ πού βρίσκονται ἀπ' ἔξω.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὴ γωνία τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ ξεπετάγονται οἱ κολασμένοι ἐκεῖνοι νάνοι. Τρέχουν σὰν ζαρκάδια πρὸς τὴν ταβέρνα τοῦ Μπλάσκιο.

Ἰκανένως τοὺς δὲν στρέφει νὰ τοὺς κυττάξῃ.

— Αὐτὸς ὁ δὴθεν μπεκρὴς! μουρμουρίζει ὁ Σάντρο μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει!...

— Καί... καὶ δὲν τὸ καταλάβατε, σενόρ; κάνει ἔκπληκτος ὁ Γαλέρας πού ἀκούει τὰ λόγια του. Δὲν καταλαβαίνω πῶς γίνεται αὐτό... δηλαδή...

— Ἐλα, Γαλέρα! Γρήγορα στ' ἄλογά μας!, λέει ὁ Σάντρο κόβωντάς τον.

Τρέχουν πίσω ἀπὸ τοὺς ἐφιαλτικούς νάνους, πού ἔχουν χωθῆ κιόλας στὸν «Μονόφθαλμο Ἰόρακα». Λύνουν τ' ἄλογά τους πού τᾶχουν ἀφήσει ἐκεῖ ἀπ' ἔξω. Πηδοῦν στὶς σέλλες τοὺς καὶ ρίχνονται πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ δρόμου, μὲ γοργὸ καλπασμό.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ἀντηχοῦν πίσω τοὺς ἄγριες φωνές.

— Μὴ στρέψῃς καθόλου τὸ κεφάλι, ἀμίγο!, φωνάζει ὁ Σάντρο στὸν γίγαντα. Δὲν πρέπει νὰ δείξουμε πῶς φεύγουμε κυνηγημένοι. Ἀπλῶς, θὰ πρᾶσποιηθοῦμε πῶς δὲν καταλαβαίνουμε ὅτι φωνάζουν γιὰ μᾶς... Μὴν ξεχνᾶς πῶς εἶμαι ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα, τώρα...

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωὴ μου, σενόρ!, ἀποκρίνεται ὁ Γαλέρας ἐπίσημα. Δηλαδή...

Ἄλλὰ μὲ τὴ στροφή πού παίρνει ἀπότομα ὁ Σάντρο στὰν ἐπίοιμο δρόμο καὶ καθῶς ἀναγκάζεται κι' αὐτὸς νὰ τραυθῆξῃ ἀπότομα τὰ χαλινάρια γιὰ νὰ στρίψῃ, ἡ φράσι του κόβεται στὴ μέση.

Οἱ φωνές τῶν κολασμένων ἀνθρωπάκων σβήνουν σιγὰ - σιγὰ πίσω τους.

Ὁ Σάντρο τραβάει τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, σταματώντας τὸν καλπασμό του. Βιάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ νάμισμα - κουτάκι καὶ παίρνει στὰ δάχτυλά του τὸ μικροσκοπικὸ, διπλωμένο χαρτί. Τὸ ξεδιπλώνει προσεκτικὰ. Διαβάζει μὲ σιγανὴ φωνή, σὰν νὰ μιλάῃ στὸν ἑαυτό του, τὶς λίγες λέξεις πού γράφει:

«Ἐπέρτατε,

Ὁ Μασκοφόρος ληστής Ζορρό ἀνακάλυψε τὸ στρατόπεδο τῆς Λεγεώνας. Περιμένουμε διαταγές Σας».

— Ἐπέρτατος!, μουρμουρίζει ὁ νεαρὸς εὐγενὴς. Σίγουρα αὐτὸς ὁ κύριος θὰ πάσχῃ ἀπὸ μεγαλαυμανία! Αὐτὸ ὅμως τὸν κάνει ἀκόμα πε-

ρισσότερο επικίνδυνο...

— Έχουν φτάσει στην άκρη τῆς πόλης. Βγαίνουν στην έξοχή, ανάμεσα στα δέντρα.

— Ο Σάντρο σταματάει τελείως τὸ ἄλογό του καὶ ὁ Γαλέρας ἔρχεται καὶ στέκει δίπλα του, σὰν τὸ πιστὸ σκυλί.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου εἶναι βαθειὰ χαραγμένο ἀπὸ τὶς σκέψεις.

— Τὸ ἀτύχημα εἶναι πού δὲν εἶδαμε ἀπὸ πιὸ σπῆτι βγήκαν αὐτοὶ οἱ παράξενοι ἀνθρωπάκοι!, μурμουρίζει. — Ἄν τὸ ξέραίμε, θὰ εἶχε λυθῆ τὸ πιὸ σπουδαῖο πρόβλημα!

— Ἄν θέλετε μπορῶ νὰ τοὺς ρωτήσω, σενόρ!, προθυμοποιῆται ὁ γίγαντας. Δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ πῶς...

— Καταλαβαίνω Γαλέρα! Μὴ βιάζεσαι ὅμως, γιατί, καὶ νὰ τοὺς ρωτήσης, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἀπαντήσουν!

— Τοὺς στρίβω τοὺς λαίμους, σὰν τὰ κοτόπουλα!, δηλώνει ἀγριαμένος ὁ πιστὸς ὑπηρέτης. Ἐὰν θέλετε, σενόρ, νά...

— Ὁχι, Γαλέρα! Δὲν μποροῦμε δυστυχῶς, νὰ μεταχειριστοῦμε αὐτὸν τὸν τρόπο... Ξέχασες πῶς τώρα εἶμαι ὁ Δὸν Σάντρο...

— Τὸ ξέχασα; κάνει ὁ γίγαντας μὲ γουρλωμένα μάτια. Τί λέτε, σενόρ! Πρῶτα θὰ ξεχάσω πῶς εἶμαι ἐγὼ ὁ Γαλέρας καὶ ὕστερα πῶς... Δηλαδὴ, σενόρ Σάντρο...

— Δηλαδὴ τὸ ξέχασες κι' αὐτὸ ἀκόμα!, τοῦ λέει εὐθυ-

μα ὁ νέος. Πῶς εἶσαι ὁ Γαλέρας! Καὶ ξέχασες πῶς καὶ ὁ Δὸν Σάντρο καὶ ὁ Γαλέρας, εἶναι δυὸ ἀνθρώποι πού δὲν ἀναικατεύονται στὶς δουλειές αὐτές!...

— Ποῖές δουλειές, σενόρ; τραυλίζει ὁ γίγαντας πού δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Ἐγὼ δὲν...

— Καλὰ... Καλὰ, ἀμίγο, τὸν διακόπτει ὁ Σάντρο, πού σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἔχει κάνει μιὰ παράξενη δουλειά:

— Ἐχει ξαναδιπλώσει τὸ σημεῖωμάκι πρὸς τὸν «Ἐπέρτατο», ὅπως ἀκριβῶς ἦταν διπλωμένο. Τὸ ἔχει ξαναβάλλει στὴ θήκη του, μέσα στὸ κούφιο νόμισμα. Ἐχει ξανακλείσει τὸ νόμισμα καλὰ — καλὰ. Τώρα λοιπὸν τὸ δίνει στὸν γιγαντόσωμο ὑπηρέτη του, λέγοντας:

— ἸΓαλέρα ἀμίγο, πάρε αὐτὸ τὸ νόμισμα καὶ βάλετο στὴν τσέπη σου. Καὶ ξέχασε ἐντελῶς πῶς τὸ ἀνοίξαμε καὶ πῶς βγάλαμε ἀπὸ μέσα ἓνα χαρτί... Ἐνας μόνος τρόπος ὑπάρχει νὰ μάθουμε πού μένει ὁ «Ἐπέρτατος»: Νὰ παρακολουθήσουμε αὐτοὺς τοὺς περίεργους νάνους... Καὶ ἓνας μόνος τρόπος ὑπάρχει, νὰ βεβαιωθῆ ὁ «Ἐπέρτατος», πῶς ὁ Ζορρὸ δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸν Δὸν Σάντρο Βέγκα: Νὰ δώσουμε αὐτὸ τὸ παράξενο νόμισμα στοὺς ἀνθρώπους του, προσποιούμενοι ὅτι δὲν ἔχουμε ἰδέα γιὰ τὶς ἀσυνήθιστες ιδιότητές του... Ἀσφαλῶς δὲν κατάλαβες τίποτα!

— Βέβαια, σερόρ!

— Μπράβο! Λοιπόν θυμάμαι καλά πώς όταν μπήκαμε στην ταβέρνα του «Μονόφθαλμου Κόρακα», ο Μπλάσκο φώναξε τ' όνομά μου, καλοσώριζοντάς με. Ο αλήτης εκείνος ήταν μέσα και έπομένως ξέρει τ' όνομά μου. Θα τ' όχη πη κιόλας σ' αυτούς τους διαβολανθρώπους κι' εκείνοι θα τ' όειπαν ή θα τ' όπουν στον «Υπέρτατο».

— Τυχεροί που είσαστε! "Ε, σερόρ; κάνει καταχαρούμενος ο Γαλέρας.

Ο Σάντρο τόν κυττάζει έκπληκτος:

— Γιατί είμαστε τυχεροί, άμίγο;

— Που είπαμε τ' όνομά σας στον Υπέρτατο, σερόρ! άποκρίνεται ο άγαθος γίγαντας... Είναι σπουδαίο να σας ξέρη με τ' όνομά σας ό... Δηλαδή έννοιώ, σερόρ Σάντρο, πώς ό Υπέρτατος Θεός...

— Κατάλαβα, Γαλέρα! "Εχεις δίκιο! Λοιπόν άφού ξέρει ποιός είμαι, θα ξέρη ποιόν δρόμο θ' ακολουθήσουμε για να πάμε στο ράντσο μας. Θα στείλη λοιπόν τους ανθρώπους του, να μάς πάρουν τ' ό νόμισμα...

— Για, άς τολμήσουν! μουγκρίζει ο γίγαντας.

Ο Σάντρο χαμογελάει.

— Θα τολμήσουν κι' έσύ θα τους αφήσης ν' ό στο πάρουν!; του λέει. Κατάλαβες;

— Όχι, σερόρ! Πώς δηλαδή θα τους αφήσω, άφού...

— Θα τους αφήσης, γιατί

τ' ό θέλω έγώ! Κατάλαβες τώρα;

— Σί, σερόρ!

— Μπορεί στην άρχή να κάνης ότι θυμώνεις λιγάκι, αλλά στο τέλος, όταν μάς άπειλήσουν με τίποτα άπλα, θα κάνης πώς τους φοβήθηκες και θα τους δώσης τ' ό λεφτά που έχεις στην τσέπη σου...

— Σί, σερόρ. "Ο,τι πήτε έσεις! "Αν θέλετε τους δίνω και τήν τσέπη!

Η ένέδρα

ΚΑΝΟΥΝ μια μεγάλη βόλτα, ώσπου να μπουν στον δρόμο για τή Ρείνα ντε Λος "Αιτζελες. "Εχουν αφήσει σχεδόν τ' άλογά τους να πηγαίνουν μόνα τους κι' έτσι προχωρούν σιγά — σιγά.

Ο Σάντρο άνησυχεί. Δέν τ' ό δείχνει όμως, ούτε λέει τίποτα στον Γαλέρα. Φοβάται πώς, όταν φθάσουν οί άποτροπαιοί εκείνοι νάνοι, μπορεί να μην άρκεσθούν να τους πάρουν τ' ό νόμισμα, αλλά να θελήσουν και να τους σκοτώσουν. Σκέπτεται να πη του Γαλέρα πώς σε μια τέτοια περίπτωση πρέπει να πολεμήση για τή ζωή του. Φοβάται όμως πώς με τισ πολλές έντολές, θα σκοτισθή τό... έκ φύσεως σκοτισμένο μυαλό του γίγαντα και μπορεί να τ' ό κάνη θάλασσα. Κρατάει λοιπόν για τόν έαυτό του τισ άνησυχίες και τήν εύθύνη για τήν κρίσιμη ώρα.

Κάνουν αρκετό δρόμο. 'Ο ήλιος γέρνει πίσω από τὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ οὐρανὸς γίνεται κατακόκκινος.

'Ο νεαρὸς Βέγκα ἀρχίζει ν' ἀνησυχῆ διαφορετικὰ:

«Μήπως δὲν τὰ λογάριασα καλά;» συλλογίζεται. «Μήπως ὁ Ὑπέρτατος δὲν στείλη ἀνθρώπους του ἐναντίον μας;»

Μὰ ξαφνικὰ, ἐκεῖ πού σκέπτεται ἔτσι, πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ὀλόγυρά τους, ξεπηδοῦν σὰν πραγματικοὶ διάβολοι, ἐκεῖνοι οἱ πέντε μικροσκοπικοὶ, τερατῶδεις ἄνθρωποι.

'Ο Γαλέρας βγάζει μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως καὶ τραβάει τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του τόσο ἀπότομα, πού ἐκεῖνο ἀνασηκώνεται στὰ πισινά του πόδια χλιμιντρίζοντας.

'Ο Σάντρο, πού σὲ ὅλον τὸν δρόμο δὲν ἔχει πάψει νὰ... ἀρωματίζῃ τὴν ἀναπνοή του μὲ τὸ δαντελλένιο του μαντηλάκι, βγάζει κι' ἐκεῖνος μιὰ φωνούλα καὶ φέρνει ἄλλη μιὰ φορά τὸ μαντήλι στὴ μύτη του.

— Ποιοὶ εἶσθ' ἐσεῖς; Μὲ τρομάξατε!, λέει χαμογελώντας ὕστερα.

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ πάλι.

Οἱ νάνοι ὅμως πηδοῦν ἐμπρός του καὶ ἀρπάζουν τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του.

— Μιὰ στιγμή, σερόρ!, λέει μὲ παρακαλεστικὴ φωνὴ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Εἴμαστε φτωχοὶ καὶ ἄρρωστοὶ ἄνθρωποι... Δώστε μας μερικὰ χρή-

ματα, νὰ πᾶμε νὰ φάμε κάτι...

Τὸς πρόσωπο τοῦ Σάντρο γίνεται σκυθρωπὸ. Παίζει θαυμάσια τὸν ρόλο τοῦ ἀνθρώπου πού τοῦ ἔχει κάνει πολὺ ἄσχημη ἐντύπωσι ἢ συμπεριφορά τους.

— Δὲν ἔχω καθόλου ψιλὰ!, λέει ξερά.

Ἄν ψάξης τὶς τσέπες σου κάτι θὰ βρῆς!, μουγκρίζει ἀπειλητικὰ ἕνα ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα ἀνθρωπίμορφα τέρατα.

'Ο τρόπος του εἶναι φανερὰ σαρκαστικὸς καὶ ἀπειλητικὸς, πού ὁ Γαλέρας γίνεται πῦρ καὶ μανία μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ ἀρπάζει τὸν νάνο πού μίλησε ἔτσι ἀπὸ τὶς μαισιχάλες. Πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι, τὸν σηκώνει στὸν ἀέρα καὶ τὸν τινάζει μ' ἕνα μουγκρητὸ ἐπάνω σὲ ἄλλους δυὸ πού στέκουν κοντὰ — κοντὰ, σὰν νὰ εἶναι... χαλίκι!

— Γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλάς στὸν Δὸν Σάντρο Βέγκα, τσίμπλη!, μουγκρίζει ἔξω φρενῶν.

Ἄγρια οὐρλιαχτὰ ἀντηγοῦν τότε. Σχεδὸν ταυτόχρονα, στὶς φοῦχτες τῶν πέντε ἐκείνων κολαισιμένων νάνων ἀστράφτουν κάτι μακρυές, ἀτσαλένιες λάιπες.

'Ο Δὸν Σάντρο βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνὴ φρίκης καὶ τραβάει τὸ ἄλογό του πλάϊ στὸν Γαλέρα, σὰ νὰ θέλῃ νὰ φυ-

λαιχτή πίσω από τον γιγαντόσωμο ύπηρέτη του.

— Σενόρες!, φωνάζει με τρόμο. Τί κάνειτ' εκεί; 'Αιφήστε τὰ μαχαίρια! 'Ο Γαλέρας πάνω στο θυμό του δὲν πρόλαβε νὰ σκεφθῆ τί κάνει! . . . Θὰ σὰς ζητήση συγγνώμη!

— Δὲν μὰς ἐνδιαφέρει ἡ συγγνώμη του! Μὰς ἐνδιαφέρουν τὰ ψιλὰ πού ἔχετε στὴν τσέπη σας!

— Δὲν ἔχω καθόλου ψιλὰ! Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια!, κάνει τρέμοντας ὁ Σάντρο. 'Ορίστε! Πάρτε αὐτό! —καὶ βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του βγάζει ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα πέσος καὶ τὸ τείνει πρὸς τὸ μέρος τους.

Οἱ πέντε κολασμένοι νάνοι προχωροῦν κατὰ μέτωπο ἕναν τῶν τους, μὲ τὰ μαχαίρια γυμνά.

— Δὲν θέλουμε τόσα χρήματα! Δὲν θέλουμε νὰ σὰς ζημιώσουμε! Μόνο λίγα σεντάβος!, μουγκρίζει σαρκαστικά ὁ ἕνας. Λίγα σεντάβος, σενόρ! Γρήγορα!

— Δὲν ἔχω! . . . Μὰ... Γαλέρα, ἀμίγο, μήπως ἔχης ἐσύ μερικὰ σεντάβος νὰ δώσης σ' αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς; Δὲν καταλαβαίνω γιατί...

'Ο γίγαντας βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ βγάζει τὰ δυὸ νομίσματα πού ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα.

— Ἐχω κάτι ἐδῶ, σενόρ, μουρμουρίζει, ἀλλά...

— Δώσε τα, Γαλέρα!

— Ἀλλά, σενόρ...

— Δώσε τα λοιπόν!... Δὲν βλέπεις πὼς κρατοῦν... Θέλω νὰ πῶ, δὲν βλέπεις πόσο φτωχοὶ εἶναι;

— Τί φτωχοί, σενόρ, ἀφοῦ δὲν θέλουν τὰ πολλὰ καί.....

— Δώσε τα, Γαλέρα!, μουγκρίζει ὁ Σάντρο μὲ πραγματικὴ ἀνυπομονησία.

'Ο γίγας ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους ἀπορημένος καὶ πετάει τὰ δυὸ νομίσματα στοὺς νάνους. "Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τὰ ὀρπάζει στὸν ἀέρα. Τὰ κυττάζει καὶ σκύβουν καὶ τὰ κυττοῦν καὶ οἱ ὑπόλοιποι. Τὰ διαβολικά, κατακόκκινα μάτια τους ἀστράφτουν ἀπαίσια, καθὼς βλέπουν πὼς τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, εἶναι ἐκεῖνο πού τοὺς ἐνδιαφέρει.

— Ἰγκράθιας, σενόρ! Μοῦ τσος γκράθιας! Εὐχαριστοῦμε πολὺ!, φωνάζουν εἰρωνικά. Μετὰ κάνουν μεταβολὴ καὶ χάνονται τρέχοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἔχει γίνει μῶθ. Ἐχει ἀρχίσει νὰ νυχτώνη.

'Ο ἀγαθὸς Γαλέρας κυττάζει μὲ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι τὸν κύριό του.

— Σενόρ Σά... Σά... Σάντρο!, ψελλίζει. Μοῦ φαίνεται ἢ μᾶλλον μοῦ φάνηκε... σὰν νά... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... Λὲς καὶ φοβηθήκατε αὐτοὺς τοὺς...

'Ο νέος χαμογελάει καὶ τὸν διακόπτει εὐθύμα:

— Πόσες φορές θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀκόμα. Γαλέρα ἀμίγο; 'Ο σενόρ Ζορρὸ εἶναι γενναῖος! 'Ο Δὸν Σάντρο εἶναι φο-

θητσιάρης! Πρέπει να το χω-
έψης!

Ο γίγοντας ξύνει το κεφά-
λι του.

— Ο Σενόρ Σάντρο είναι
φοθητσιάρης!, μουρμουρίζει,
Ο ... Δόν Ζορρό είναι γενναί-
ος! Πάει καλά!...

Δόν Χουάν Αλβαρές

Ο ΣΑΝΤΡΟ μένει για
λίγο σκεπτικός. Μετά λέει
στον άφροσιωμένο υπηρέτη
του:

— Γαλέρα άμίγο, τώρα
πρέπει να γυρίσης στο ράν-
τσο μας μόνος σου...

Ο γίγοντας κουνάει κατα-
φατικά το κεφάλι του, σαν

γυμνασμένο σκυλί. Δεν του
αρέσει καθόλου να φεύγει κον-
τά από τον κύριό του. Όμως
και ποτέ δεν φέρνει αντίρρη-
σι στις διαταγές του.

— Σί, σενόρ, μουρμουρί-
ζει.

— Θα πάς εκεί και θα κα-
θήσης έξω από την πόρτα.
Κι' αν έρθη κανείς και με ζη-
τήση απόψε ή αύριο το πρωί
θα πής ότι κοιμάμαι και δεν
μπορεί να μ' ένοχλήση κα-
νείς πριν ξυπνήσω...

— Ξέρω, σενόρ Σάντρο.

— Μπράβο. Και αν κάνουν
τον ζόρικο, θα τους περιποι-
ηθής όπως περιποιήθηκες και
τόν... τσίμπλη, πριν από λί-
γο!

— Ξέρω, σενόρ Σάντρο!,
λέει ο γίγοντας και τα μάτια

— Στενοχώριες; λέει ο Γαλέρας. Καμμία.... "Η μάλλον, αρκετές!

Ὁ Ζορρό καὶ ὁ Γαλέρας κρυμμένοι βλέπουν ἕναν καβαλλαρη.

του ἀστράφτουν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Πήγαινε λοιπόν.

Ὁ Γαλέρας φεύγει.

Ὁ Σάντρο στρίβει τὸ ἀλόγο του καὶ ξεκινάει μὲ διαφορετικὴ κατεύθυνσι μέσα στὸ δάσος. Ὅταν φθάνη σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἡ βλάστησι εἶναι πολὺ πυκνὴ σταματᾷ

γιὰ λίγο. Ὅταν ξαναβγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα, δὲν εἶναι πιά ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα, ἀλλὰ ὁ θρυλικὸς Μασκοφόρος Τιμωρός, ὁ σενὸρ Ζορρό.

Ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνσι ποὺ πῆραν φεύγοντας ἐκεῖνα τὰ ἀποτρόπαια ἀνθρωπάκια, μὲ κάποια παρέκκλισι ἄμως. Τρέχοντας μὲ γοργὸ καλτπα-

σμοῦ μὲς στὴ νύχτα, ποὺ ὀλο-
ένα καὶ πυκνώνει, προσπαθεῖ
νὰ φθάσῃ πρὶν ἀπ' αὐτοὺς
στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, πρὸς
τὴν πόλι.

Τὸ καταφέρνει. Κρύβεται
στὰ τελευταία δέντρα. Ἔτσι
ὅπως στέκει στὴ σκιά, στὰ
ὀλόμαυρα ντυμένος κι' ἐπάνω
στὸ μαῦρο ἄλογό του, δὲν
εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν διακρίνῃ
κανεὶς, ἀκόμα κι' ἂν περάσῃ
ἀκριβῶς ἀπ' τὸ πλάϊ του.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἀκούει πο-
δοβολητὸ ἀλόγων, ποὺ τρέ-
χουν μὲ μισὸ καλπαισμό.

Δὲν ἔχει πέσει ἔξω στοὺς
ὑπολογισμούς του. Εἶναι οἱ
πέντε κολασμένοι νάνοι. Περ-
νοῦν μερικὰ μέτρα ἐμπρὸς
του καὶ συνεχίζουν τὸν δρόμο
του ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος, πρὸς
τὴν πόλι.

— Ἔχω διαβάσει πὼς κά-
τι τέτοιοι ἀνθρωπάκοι ζοῦν
στὶς δασώδεις περιοχὲς τῆς
Ὀνδούρα!, μουρμουρίζει μὲς
ἀπ' τὰ δόντια του ὁ Μασκοφό-
ρος Ἐικιδικητής. Κι' ἀπ' ὅ,τι
ξέρω, ὁ πρόεδρος τῆς Γερου-
σίας, Δὸν Χουὰν Ἀλβαρές,
ἔχει περάσει πολλὰ χρόνια
τῆς ζωῆς του, ἐξερευνώντας
τὰ παρθένα δάση τῆς Ὀνδού-
ρα, ὅταν ἀκόμα αὐτὴ ἦταν ἰ-
σπανικὴ κτήσις... Εἶναι ὅμως
δυνατὸν; Ὁ ἀνθρώπος αὐτός,
ποὺ τόσο ἔχει ἀγωνισθῆ γιὰ
τὸ Μεξικὸ σ' ὅλη του τὴ ζωή;

Μ' εἶναι παράξενο ρίγος
στὴ σπονδυλικὴ του στήλη
βγαίνει ἀπ' τὸ δάσος καὶ ἀρ-
χίζει νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ
μακρὰ τὴν ὀμάδα τῶν πέντε
ἱππέων...

Ἡ νύχτα εἶναι ἀφέγγαρη,
ἀλλὰ ξάστερη. Ἔτσι μπορεῖ
νὰ τοὺς διακρίνῃ χωρὶς δυσ-
κολία, ἀπὸ ἀρκετὰ μεγάλη ἀ-
πόστασι.

Μηπαίνουν στὴν πόλι. Κα-
τευθύνονται στὸ ἴδιο μέρος ὅ-
που τοὺς εἶχε δὴ τὸ ἴδιο ἀπό-
γευμα. Περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ
τὴν ταβέρνα τοῦ «Μονόφθαλ-
μου Κόρακα», ποὺ εἶναι ἀνοι-
χτὴ ἀκόμα. Ἀπὸ μέσα ἀκού-
γονται τραγούδια, γέλια καὶ
μεθυσμένες φωνές. Στὸν δρό-
μο ὅμως δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώ-
ποι.

Συνεχίζουν τὸν δρόμο τους
καὶ σταματοῦν δυὸ — τρία
στενὰ παρακάτω, ἔξω ἀπὸ ἓ-
να ἐπιβλητικὸ ἀρχοντικὸ σπι-
τι. Μηπαίνουν ἀπὸ μιὰ μικρὴ
πορτούλα ποὺ βρῖσκεται στὴν
πίσω πλευρὰ του κι' ἐξαφανί-
ζονται.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς
μένει ἀκίνητος στὸ σικοτάδι
γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μὲ τὴν
καρδιά παγωμένη.

Τὸ ἀρχοντικὸ ἐκεῖνο σπίτι
εἶναι, πραγματικὰ, τοῦ Δὸν
Χουὰν Ἀλβαρές!

«Ὅταν κι' αὐτὸς ἀκόμα,
συλλογίζεται μὲ φρίκη, ποὺ
ὅλοι τὸν πιστεύουν γιὰ πατέ-
ρα τοῦ Μεξικου, εἶναι προδό-
της, τότε σὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ
ἔχη κανέναν ἐμπιστοσύνη;..».

Δὲν προλαβαίνει νὰ σκε-
φθῆ τίποτ' ἄλλο, γιατί ἀκού-
γεται ξαφνικὰ δυνατὸ ποδο-
βολητὸ ἀλόγων καὶ θόρυβος
ἀπὸ ρόδες στὸ πλακόστρωτο.

Μόλις προλαβαίνει νὰ τρα-
βήξῃ τὰ χαλινάρια καὶ νὰ
κρυφθῆ μὲ τὸ ἄλογό του πίσω

ἀπὸ μιὰ γωνία, ἀντίκρυ στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι.

Μιὰ ἄμαξα βγαίνει ἀπ' τὸν ἀπέναντι δρόμο. Μιὰ πολυτελὴς ἄμαξα ποὺ τὴ σέρνουν τέσσερα ἄσπρα ἄλογα. Ἔρχεται καὶ σταματᾷ ἐξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ μεγαλόπρεπη, κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ μεγάρου.

Ἀπ' τὴν πόρτα αὐτὴ βγαίνουν τὴν ἴδια στιγμή δυὸ ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα ἀνθρωπάκια καὶ τρέχουν κοντὰ στὴν ἄμαξα. Τὸ ἓνα κατεβάζει τὰ σκαλοτάτια της, ποὺ εἶναι διπλωμένα γιὰ νὰ μὴ χτυποῦν στὶς πέτρες. Τὸ ἄλλο ἀνοίγει τὴν πόρτα της.

Ἀπὸ μέσα κατεβαίνει ἓνας ἄνθρωπος. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ ὁ σενὸρ Ζορρό τὸν ἔχει δῆ ἀρκετὲς φορές καὶ τὸν γνωρίζει καλά:

Εἶναι ὁ Δὸν Ἀλβαρές.

Τὰ χέρια τοῦ Ζορρό σφίγγονται μὲ λύσσα. Στὸ μυαλό του στριφογυρίζει ἡ ἰδέα νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, νὰ ὀρμήσει ἐπάνω στὸν προδότη καὶ νὰ τὸν τιμωρήσει ἐπὶ τόπου, μὲ μιὰ σπαθιά, γιὰ τὴν ἀπαίσια προδοσία του. Σκέπτεται ὅμως πῶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ ἀποδειχθῆ τίποτα εἰς βάρος τοῦ Ἀλβαρές καὶ πῶς οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μεξικικοῦ θὰ βροῦν ἄλλον συνένοχο γιὰ τὰ σχέδιά τους. Πρέπει νὰ κρατηθῆ, γιὰ νὰ βρῆ τρόπο νὰ ματαιώσῃ πρῶτα αὐτὰ τὰ σχέδια.

Ἀφήνει λοιπὸν τὸν Δὸν Χουάν νὰ μπηῆ στὸ σπίτι του. Περιμένει νὰ φύγῃ καὶ ἡ ἄμαξα, ποὺ τὴν παίρνουν οἱ ὑπη-

ρέτες γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσουν στοὺς σταύλους.

Τότε βγαίνει ἀπ' τὴ γωνία ποὺ εἶναι κρυμμένος.

Βγαίνει καὶ βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τρεῖς κολασμένους νάνους, ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους πιστόλια καὶ τὸν σημαδεύουν.

— Μάνος ἄλτος! Ψηλὰ τὰ χέρια, σενὸρ Ζορρό!, τοῦ λέει ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ φωνὴ γεμάτη σαρκασμό. Εἰσθε περικυκλωμένος! Μὴν προσπαθήσετε νὰ κάνετε τὸ παραμικρό, γιὰτὶ θὰ πέσετε νεκρὸς τὴν ἴδια στιγμή!...

Στρέφει τὸ κεφάλι μ' ἀπόγνωσι, στὴ γωνία ἀπ' ὅπου μόλις ἔχει βγῆ.

Κι' ἀπὸ κεῖ ὅμως βλέπει νὰ ἔρχονται ἄλλοι τρεῖς ἀπαίσι-οι νάνοι, κρατώντας κι' ἐκεῖνοι πιστόλια στὰ χέρια τους.

Νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ.

Ἔχουμε ξεχάσει ὅμως τὸν καινούργιο φίλο τοῦ σενὸρ Ζορρό, τὸν Ἑλληνα Ἀντώνη Γραικό.

Ὅπως θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ὁ Μασκιοφόρος Τιμωρὸς τοῦ ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν ἀγαπημένη του Κάρμεν, νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι της, καθὼς καὶ οἱ δυὸ, μαζί μὲ τὸν Γαλέρα, τὴν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία της.

Ὁ Γραικὸς, λοιπὸν, πῆγε πραγματικὰ τὴ σενορίτα Περέιρα στὸ πατρικὸ της καὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖ πέρα σῶα καὶ ἀβλαβῆ.

Δὲν κάθησε ὅμως οὔτε στιγμή παραπάνω, μ' ὄλο ποὺ ἡ

κοπέλλα επέμενε γι' αυτό. "Ήθελε νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ ὑπεράσπιπτου τῶν ἀδυνάτων.

Ὁ Ἕλληνας ὅμως ἐνόησε τὸν σκόπό της. Ἀπέφυγε μὲ εὐγένεια ὅλες τὶς ἐρωτήσεις της καὶ ἔφυγε ἀμέσως.

Ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του κι' ἄρχισε νὰ κάλπάζῃ πρὸς τὴν πόλι τοῦ Μεξικου. Ἦξερε πὼς θάπρεπε νὰ ταξιδέψῃ ὅλη τὴ μέρα γιὰ νὰ φτάσῃ, γιατί ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀκόμα περισσότερο, φέρνοντας τὴν Κάρμεν στὸ σπίτι της.

Αὐτὸ ὅμως δὲν στάθηκε ἀμπόδιο γιὰ τὸν Γραικὸ.

Καθὼς κάλπάζε σὰν τὸν ἀνεμο συλλογιζόταν:

«Ὁ Ζορρό λέει πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λεγεώνας πρέπει νὰ εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντες τοῦ Μεξικου. Πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς ἔχει δίκιο. Αὐτὸ θὰ πῆ, ὅμως, πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λεγεώνας πρέπει νὰ κατοικῆ μέσα στὴν πόλι, γιατί ἐκεῖ κατοικοῦν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντες τοῦ Μεξικου. Θὰ εἶμαι πάρα πολὺ ἄτυχος, ἂν δὲν συναντήσω τὸν Ζορρό καὶ τὸν... ὑπέροχο Γαλέρα, μὲ τὸν δρόμο ποὺ ἀκολουθῶ!...».

Καὶ ὀλοένα βιάζει τὸ ἄλογό του νὰ τρέξῃ περισσότερο. Φοβάται μήπως ἀργήσῃ καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιος πὼς ὁ Μασκοφόρος Καβαλλάρης ἔχει ἀναλάβει μιὰ τρομερὰ δύσκολη ἀποστολὴ καὶ σίγου

ρα θὰ χρειαστῆ τὴ βοήθειά του.

Κατὰ τὴ διαδρομὴ ἀλλάζει τέσσερις φορές ἄλογο σὲ διάφορους ἐνδιάμεσους σταθμούς. Ἔτσι τὸ ταξίδι του γίνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ταχύτητα. Φθάνει μὲ τὸ σούρουπο στὸ δάσος, ποὺ βρίσκεται πρὶν ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει βλέπει ἀπὸ μακριὰ ἓνα καβαλλάρη νὰ ἔρχεται ἀπ' τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι.

Δὲν δίνει μεγάλη σημασία, ἀφοῦ ἔχει διασταυρωθῆ μὲ ἓνα πλήθος ταξιδιωτῶν ἀπ' τὸ πρῶτό ποὺ τρέχει.

Καθὼς ὅμως πλησιάζει πολὺ, ἀναγνωρίζει ξαφνικὰ τὸν Γαλέρα. Σταματᾷ τὸ ἄλογό του καὶ τὸν περιμένει νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ γίγαντας προχωρεῖ χωρὶς ὄρεξι. Δὲν κρατᾷ καν τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, ποὺ τὸ ἀφήνει νὰ τὸν ὀδηγῆ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἀρέσει σ' ἐκεῖνο.

Ἔχει σκιμμένο συνεχῶς τὸ κεφάλι σὰν νὰ τὸν βαραῖνῃ καὶ μουρμουρίζει ἀκατάπαυστα μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

—Ὁ Δὸν Ζορρό εἶναι γενναῖος! Ὁ σενὸρ Σάντρο εἶναι φοβητσιάρης!... Ὁ σενὸρ Ζορρό δὲν εἶναι φοβητσιάρης! Ὁ Δὸν Σάντρο εἶναι γενναῖος!... Ὁ Δὸν Ζορρό δὲν εἶναι γενναῖος! Ὁ σενὸρ Σάντρο δὲν εἶναι Δὸν Ζορρό!... Ὁχι, εἶναι! Ἐσὺ ποῖος εἶσαι; —ρωτᾷ ἐκπληκτος τὸν Γραικὸ, ποὺ τὸν βλέπει ἄξαφνα σταματημένο

ἐμπρὸς στὴ μύτη του.

Ὁ Ἕλληνας σκάει στὰ γέλια.

— Παλιόφιλε Γαλέρα, λέει στὸν γίγαντα εὐθυμα, τὶ στε νοχώριες ἔχεις;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γαλέρα φωτίζεται, καθὼς βεβαιώνεται πὼς ἔχει νὰ κάνει μὲ φίλο.

— Στενοχώριες; λέει. Καὶ μία. Ἡ μάλλον, μία... Ἡ μάλλον ἀρκετὲς!... Μ' ἄλλους λόγους, λόγους σενόρ...

— Μ' ἄλλου λόγους ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου; ρωτᾷ ὁ Γραικὸς μὲ ξαφνικὴ ἀνησυχία.

— Μ' ἔδιωξε, σενόρ! Ὁχι καὶ ποῦ μ' ἔδιωξε, βέβαια, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι... Ἄλλο ἤθελα νὰ σὰς ἐξηγήσω, μά...

— Σ' ἔστειλε σπίτι; ρωτᾷ ὁ Ἕλληνας γιὰ νὰ τὸν διευκολύνη.

— Μάλιστα! Ποῦ τὸ ξέρατε; Κρυφακούγατε;

Ὁ Γραικὸς ἀναγκάζεται νὰ βάλῃ πάλι τὰ γέλια.

— Ὁχι, φτωχὲ Γαλέρα!, τοῦ λέει μετὰ. Δὲν κρυφακούγα...

— Ἀφήστε τα αὐτά!, κάνει πονηρὰ ὁ γίγαντας. Ἄν δὲν κρυφακούγατε καὶ δὲ κρυφοκυττάζατε, πὼς ξέρετε πὼς εἶμαι... Μ' ἄλλους λόγους μὲ εἶπατε φτωχὸ καὶ ἐπομένως ἂν δὲν... Δηλαδή εἶδατε ποῦ μοῦ πήρανε τὰ λεφτά μου καὶ... Θέλω νὰ πῶ κοντολογίης πὼς ἂν δὲν βλέπατε νὰ μοῦ παίρνομε ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι... Λέω γιὰ κείνους τοὺς τριπίθαιμους μὲ τὰ κόκκινα

μάτια ποῦ...

— Γιὰ ποιὸς τριπίθαιμους μοῦ τσαμπουνᾷς; ρωτᾷει χλωμιάζοντας ὁ Ἕλληνας. Σὰς ἐπετέθησαν στὸν δρόμο ὅταν εἴσαστε μὲ τὸν κύριό σου; Ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνος;

— Δὲν ξέρω, σενόρ. Δηλαδή ἔφυγε πρὸς τὰ ἐκεῖ... Καὶ δηλαδή οἱ ἄνθρωποι ποῦ λέτε... Ὁχι, ἐγὼ λέω... σενόρ... Ὅταν φανερώθηκαν μπροστά μας, ἐγὼ θυμώσα στὴν ἀρχή! Ὁ σενόρ Ζορρό μοῦ τ'όχε ἐπιτρέψει νὰ θυμώσω λίγο πρῶτα—πρῶτα κι' ἔτσι... Ἐπίασα τὸν ἕναν καὶ τὸν πέταξα ἐπάνω στοὺς... Ἐπεσε στοὺς ἄλλους τότε καὶ τότε λοιπὸν, σενόρ.

Καὶ ὁ κατακαημένος ὁ Γαλέρας ἰδρώνει καὶ πεθαίνει ὥσπου νὰ δώσῃ στὸν Γραικὸ νὰ καταλάβῃ μέσες — ἄκρες τὶ συνέβη.

Ὁ Ἕλληνας τότε τοῦ λέει νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο τοῦ καὶ νὰ πάῃ στὸ ράντισο τῶν Βέγκας, ὅπως τὸν ἔχει διατάξει ὁ κύριός του.

Ἐκεῖνος συνεχίζει τὸν δρόμο του. Προχωρεῖ μὲ γοργὸ καλπασμὸ μέσα στὸ βαθὺ σούρουπο, ποῦ ἀρχίζει νὰ γίνεται νύχτα.

Ἀπὸ μακριὰ βλέπει πέντε καθαλλάρηδες κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ἀνησυχίσῃ, γιατί συμπίπτουν μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν «τριπίθαιμων», γιὰ τοὺς ὁποίους τοῦ μίλησε ὁ Γαλέρας.

Τοὺς ἀκολουθεῖ λοιπὸν κρατώντας πάντα ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Όταν φθάνη στην άκρη τού δάσους σταματά λίγο και τους αφήνει να άπομακρυνθούν άκιάμα περισσότερο, γιατί τώρα τὸ πεδίο ὄρασεως ἔχει γίνει πιὸ μεγάλο, στὸν άνοιχτὸ χῶρο.

Τὴν ὥρα ὅμως πού ἔτοιμάζεται νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσει καὶ πάλι, βλέπει κάποιον ἄλλον νὰ βγαίνει ἀπ' αὐτό, καιμιὰ πενηνταριά μέτρα πιὸ πέρα.

Άπ' τὴν κατάμαυρη σιλουέττα του, τὸν μανδύα καὶ τὸ ἴσιο σαμπρέρο πού ζωγραφίζονται μέσα στὴν ξάστερη νύχτα, καταλαβαίνει πὼς εἶναι ὁ σενὸρ Ζορρό.

Ἐτοιμάζεται νὰ τρέξει κοντά του. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως συλλογίζεται πὼς ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἴσως θελήσει νὰ τὸν στείλει πίσω,

ὅπως ἔκανε καὶ μὲ τὸν Γαλέρα.

«Γιὰ νὰ άπομακρύνῃ τὸν πιστό του φίλο», συλλογίζεται ὁ Ἕλληνας, θὰ πῆ πὼς βαδίζει σὲ μεγάλο κίνδυνο, πού δὲν θέλει νὰ τὸν μοιραστή μὲ κανέναν!... Ἄς τὸν ἀκολουθήσω κρυφά. Ἐτσι θὰ μπορέσω καὶ νὰ τὸν προφυλάξω καλύτερα, ἂν τοῦ ἔπιτεθοὺν ξαφνικά...».

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο φθάνει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Δὸν Ἄλβαρες, καιμιὰ πενηνταριά μέτρα πίσω ἀπὸ τὸν Μασκοφόρο Τιμωρό.

Βλέπει ἀπὸ κεῖ τὴν ἄμαξα τοῦ Ἄλβαρες νὰ ἔρχεται καὶ νὰ σταματᾷ ἔμπρὸς στὸ σπίτι. Ὅμως, βλέπει καὶ κάτι ἄλλο, πού ὁ σενὸρ Ζορρό δὲν μπόρεσε νὰ τὸ δῆ...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἄπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Μὴν ξεχνάς

ὅτι χθὲς κυκλοφόρησε ἓνα νέο τεύχος τοῦ θρυλικοῦ κάου - μπούκου περιοδικοῦ.

ΛΑΣΣΟ

μὲ μιὰ ὀλόκληρη αὐτοτελῆ περιπέτεια, πού θὰ σὲ γοητεύσει! Τὸ ΛΑΣΣΟ δημοσιεύει τὶς καλύτερες αὐτοτελεῖς περιπέτειες τῶν κάου - μπού!

Μεγάλο σχῆμα, καλλιτεχνικὴ ἔμφάνισι, τιμὴ μόνο 2 δρχ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν του ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσης 30%, ποὺ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

	Τεύχη	524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	»	96	»	»	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	4	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	»	8	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	»	40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	»	72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	»	24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	»	16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	»	9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	»	9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	»	1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	»	12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	»	6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	βιβλία	1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	»	1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	»	1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	»	1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	»	1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	»	1	»	»	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποὺ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ον — Άριθ. τεύχους 14 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Σ τρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιτάγαι: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Εξάμηνος » 55	Εξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΣ :

Τò άριστούργημα τών άριστουργημάτων:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Πρόκειται χωρίς άμφιβολία για την ώραιότερη περιπέ-
τεια του θρυλικού Ζορρό, άπ' όσες δημοσιεύθηκαν μέχρι
σήμερα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Οί περιπέτειες, ή δράσι, τò μυστήριο, ή συγκίνησις, ή
άγωνία ξεχειλίζουν στις σελίδες του!
Μή τò χάση κανείς!

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΟΜΩΣ.. ΚΑΤΟ ΣΤΙΣ ΣΠΗΛΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΩΝ.....

ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΟΜΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΨΗΛΟΥΣ!

ΛΕΝΕ ΠΟΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΒΟΗΘΟΥΝ ΟΤΑΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ. ...

ΤΟΤΕ ΠΡΙΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΦΟΝΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ.

ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ.. ΕΙΔΑ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑ...

ΣΤΑΘΗΤΕ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΡΚΕΤΑ ΔΥΝΑΤΟΙ ΕΜΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ! ΙΣΟΣ ΜΠΟΡΕΣΗ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΗ ΤΟ ΕΝΔΟΞΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΘΥΛΗΣ ΜΑΣ!

ΝΑΙ!
ΝΑΙ!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΪ... ΝΑ! ΕΔΩ ΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΠΗΛΙΑ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΗΛΩΝ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ... ..